

Lord

genaamd
De groote

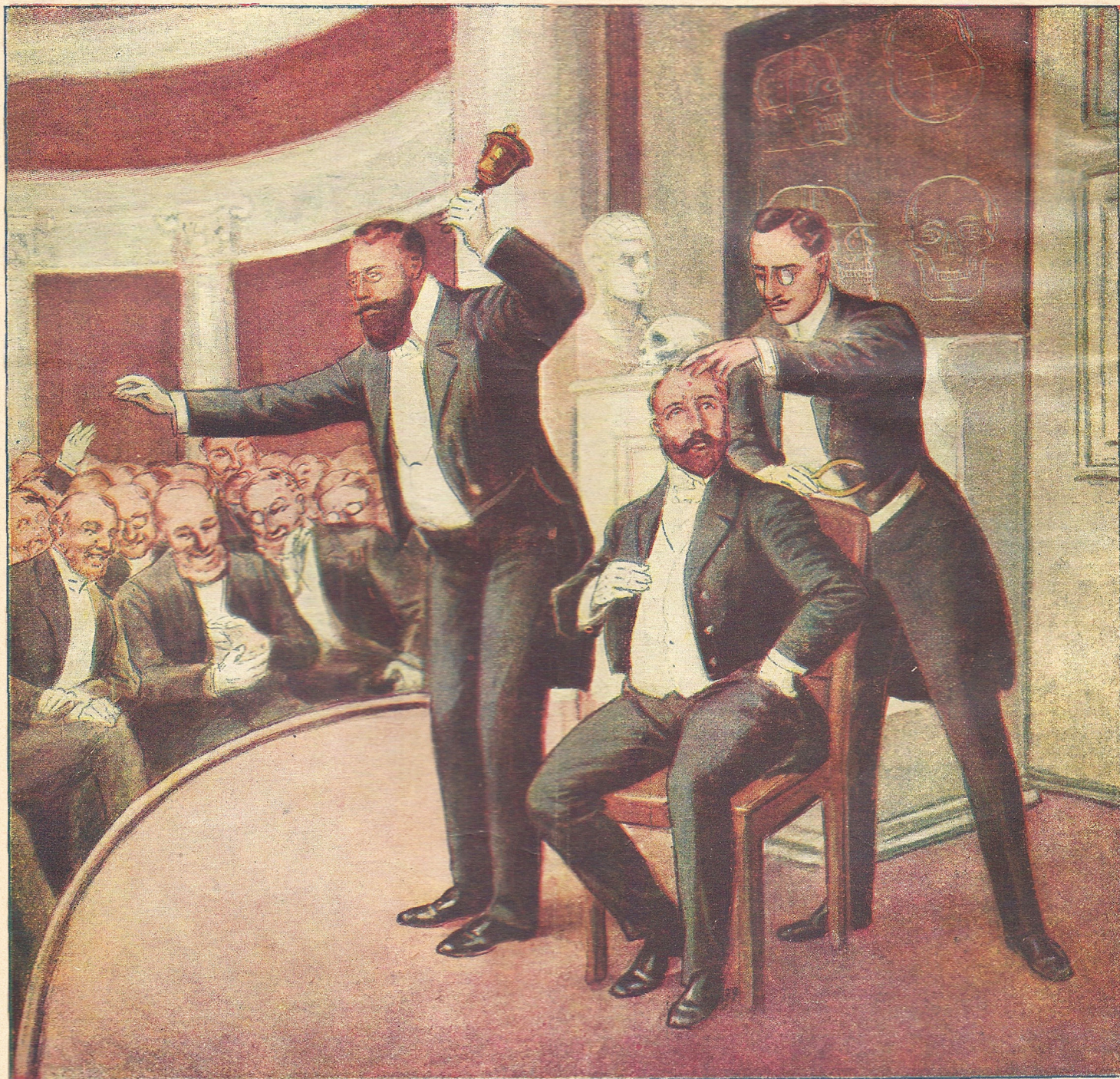
Lister

Raffles
Onbekende.

No. 54

De Muzentempel op St. Helena.

10 cents.
België 25 cent.

„Ik constateer hier den Sherlock-Holmes-knobbel!” sprak Raffles op luiden toon.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VORHEEN A. BICHLER“, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

DE MUZENTEMPEL OP ST. HELENA.

EERSTE HOOFDSTUK.

De Royal Club.

Het hooggeachte lid van de Royal Club, Sir Lionel Pennink, verhief zich uit zijn stoel aan de lange tafel van het clublocaal om een voor dezen avond aangekondigde rede te houden voor zijn medeleden.

Met een ernstigen blik keek hij naar de indrukwekkende personen rondom de tafel, die allen een staatsbetrekking bekleedden.

Hij streek over zijn zwarten baard, die op zijn glanzend wit overhemd met juweelen knoopjes neerhing, kuchte eenige keeren en sprak:

„Hooggeachte gentlemen! Diep beschaamd hebben wij de houding van het Engelsche volk en van de dagbladen aangezien en hun optreden bij het bezoek van onzen doorluchtigen gast uit Achter-Indië.

Engeland kan trotsch zijn op de vriendschap van dezen almachtigen monarch en wij zijn, ondanks de meening van het Engelsche volk, innig gelukkig, dat de almachtige heerscher met zijn heilige voeten den bodem van oud-Engeland heeft betreden en ons een eer heeft bewezen, die we ten volle op prijs weten te stellen.

— — — Ja, mijne heeren, hoe zeer toch miskent het arme, door misdadige elementen misleide volk dezen geheiligden persoon.

Men moet, zooals ik, er bij tegenwoordig zijn ge-

weest en den monarch hebben gadesgeslagen, hoe hij bijna voortdurend zich met zijn raadslieden aan ernstigen, moeilijken arbeid wijdt, terwijl zijn gasten aan boord van zijn jacht vertoefden en, zonder zich te bekommeren om regeeringszaken, naar eigen verkiezing uitstapjes konden maken in ons heerlijk Londen.

Men moet hebben gezien, zooals ik dat heb kunnen doen, hoe de almachtige heerscher zelfs de uren van rust niet in niets doen doorbracht, maar rekenschap van zijn doen en laten gaf aan Wischnu en Siwa, jegens wie hij zich verantwoordelijk voelt.

Verre van het rumoer en de vijandschap van een wereld, die hem niet begrijpt, op het jacht midden op de oneindige zee, omringd door de groene golven en in de zilte koelte, die daar heerscht, reinigt hij zijn ziel van de smetten, die zich daarop vastzetten in de omgeving van slechtheid, waarin hij zich steeds bevindt.

Tranen kwamen mij in de oogen, toen ik hem eenzaam op dek van het schip zag wandelen en hij zijn majestatische blik liet gaan over de golven naar zijn zonnig land, het land der lotusbloemen.

Ja, mijn lieve vrienden, hooggeachte medeleden van deze club, onze nieuwe vriend, de almachtige heerscher van Achter-Indië is, zoover ik hem ken, ook een artist hij de gratie Gods, die zich niet ontziet om zelf de

kunst te dienen, voor kunstenaars, die met hem bevriend zijn, het palet vast te houden, verven te mengen of de muziekbladen voor hen om te slaan.

Verscheidene van de meest beroemde portretten, de geniaalste producten der schilderkunst, zijn zodoende door zijn hulp ontstaan.

Op bewonderenswaardige wijze speelt de zoon der zon de moeilijkste muziekstukken en men moet de vaardigheid bewonderen, waarmee hij de pianola bespeelt.

Ja, mijne heeren, de plek, waar deze heerscher aan boord van zijn schip zijn verheven gedachten in de verte laat zweven en zijn phantasie den vrijen teugel laat, is voor allen, zelfs voor den eenvoudigsten stoker, een heiligdom.

Wij mogen ons gelukkig achten dat wij dezen goddelijken mensch eindelijk als een vriend van ons Rijk mogen beschouwen.

Wij zullen er over beraadslagen, hoe wij ons volk, dat op een dwaalspoor is gebracht en onze misdadige pers tot een betere beoordeeling van dezen almachtigen man kunnen brengen.

Over het algemeen, mijne heeren, zijn in den laatsten tijd de misdaden in Engeland menigvuldiger geworden; ook dit vindt zijn oorzaak in den verderfelijken invloed der dagbladen, die elke misdaad openbaar maken.

Verder heb ik als bekend volksschrijver opgemerkt, dat er te weinig werken geschreven worden die tot koningsliefde aansporen.

Dit gebrek moet in de toekomst verholpen worden.

Ik verzoek u, uit de ons ten dienste staande rijke midelen de bedragen toe te staan, die mij in staat stellen, hoogstaande boeken voor de jeugd te schrijven, opdat daarop een betere invloed worde uitgeoefend.

Tot dit doel zal ik een staf van schrijvers om mij heen verzamelen, dit nog niet verdorven zijn door de pest der onzedelijkheid en lust tot sensatie.

Opdat deze gentlemen, die dan natuurlijk, evenals ik, door de pers en haar bondgenooten worden vervolgd, geen onaangenaamheden zullen krijgen, ben ik van plan, en ik verzoek daartoe uw steun, een muzentempel op St. Helena op te richten

Daar kunnen zij, na den harden strijd, na al den haat, die hen heeft getroffen, uitrusten, zooals de terugkeerende Odysseus in de armen zijner Penelope!

Gelooft mij, mijne heeren, het oprichten van een dergelijk heerlijk rustoord voor die dappere strijders van den geest, die zich aan onze zaak zullen wijden, zal groote bressen slaan in de gelederen onzer vijanden en

dozijnen schrijvers tot ons brengen, die heden nog in smaad en schande werken en ons volk verderven.

Laat ons nu het volk toonen, dat wij weten te strijden!

Ik wil mijn pen voor het goede doel, dat wij beoogen, als een blinkend zwaard door de lucht zwaaien en met geestdriftige woorden tegen de misdaad te velde trekken.

Ik verzoek de geachte vergadering zich voor mijn voorstel te verklaren."

Alle leden verhieven zich na deze schitterende rede van hun plaatsen en riepen met hun heesche wijnstemmen, zoo goed als zij dat konden, driemaal hoera.

Sir Lionel Pennink kon over de uitwerking zijner woorden tevreden zijn.

De voorzitter der Royal Club beloofde voor de oprichting van een muzentempel op St. Helena een bedrag van een millioen pond sterling en een tweede millioen voor honorarium en drukkosten voor te verschijnen werken van de pen van Lionel Pennink en zijn collega's.

Daarop stond de oude Lord Pembington op.

Onder doodsche stilte der aanwezigen, begon de kleine, magere Lord, die er als een mummie uitzag, het volgende te krassen:

„Hooggeachte medeleden der Royal club!

Nadat wij de eerste schrede hebben gedaan op den weg ter bestrijding van de misdaad, denk ik..... denk ik, dat wij niet halverwege moeten blijven staan, maar dadelijk het kwaad bij de wortels — — dat wil zeggen — — mijne heeren — — ik bedoel, het te vergelijken — — als bij het trekken van een kies — — Ja — — hm. — — ja — —"

Toen was hij de kluts kwijt.

Hij speelde tevergeefs zenuwachtig met zijn monocle en trachtte tevergeefs, zijn zin te vervolgen.

Hij nam een aanloopje als een aeroplane, die niet in de hoogte kan komen en begon opnieuw.

„Ja — — als bij het trekken van een kies — — tanden trekt men, door ze uit te rukken — — als de tanden eruit zijn gehaald — — dan zijn zij getrokken — — Ha — — ja zonder tanden — — ja, juist, nu weet ik het — — kan men geen tandpijn meer hebben en zoo bedoel ik, moet men het kwaad bij zijn wortels uitrukken.

Het volk, bedoel ik, is als een bek met tanden en wij zijn de tandartsen en nu vind ik, dat wij flink moeten ingrijpen..... en ik ben van meening, vóór

alles, behalve door boeken ook door praktische daden te kunnen helpen om tanden te trekken.

Ik stel derhalve voor, daar onze politie, — — gij weet, dat ik president van de rechtbank ben en allen ken — dus — daarom bedoel ik, dat onze politie gereorganiseerd moet worden — dat zij op een hooger peil moet worden gebracht.

Er worden te weinig misdadigers gepakt en vooral hetgeen er gebeurt met dien hatelijken kerel, dien Raffles, heeft mij bewezen, dat onze politie niet met haar tijd is meegegaan.

Ik doe dus het voorstel: verschillende beambten van politie uit Engeland en uit het buitenland aan te stellen als leeraren aan een nieuw op te richten universiteit waar de leer van het stelsel van Lombroso wordt onderwezen en — pardon — ik bedoel, onze detectives of juristen in te lichten omtrent de misdaden en nieuwe middelen te vinden om ze te bestrijden, doch vóór alles te bestudeeren hoe men de misdadigers vangt. — Ik denk, dat wij met een millioen pond sterling de universiteit voor criminaliteitsleer in het leven kunnen roepen.

Ik verzoek de hooggeachte medeleden, hun oordeel hierover te willen uitspreken."

Opnieuw weerklonk een luid „bravo!" en na korte stemming was het voorstel van den spreker aangenomen en opnieuw een bedrag van een millioen pond sterling toegestaan.

Nu vroeg Sir Lionel Pennink nogmaals het woord en begon:

„Zeer geachte medeleden! Ik ben zeer verheugd over de geniale gedachte van onzen waarden lord Pembinton. Ja, hij heeft gelijk! Een dergelijke universiteit ontbreekt ons. En zij zal geestdriftigen bijval vinden bij onze detectives en juristen.

Voor alles, mijne heeren — en dat zal hoofdzaak zijn — deze universiteit zal groote voordeelen afwerpen, en

nu stel ik voor om van deze winst premiën uit te loven voor het grijpen van misdadigers en het andere gedeelte te besteden voor den muzentempel op St. Helena.

Ja, mijne heeren, ik zie een gouden toekomst aanbrenken.

Wij zullen eindelijk het misdadige volk de rotte tanden uit den mond halen en Engeland zal herademen, als het eindelijk bevrijd wordt van zijn kiespijn.

Reeds morgen zal ik een oproeping verzenden aan de schrijvers en hen, onder verwijzing naar onzen tempel, overhalen, deel te nemen aan onze goede zaak.

Tegelijkertijd vraag ik, wie de maatregelen zal nemen, noodwendig voor het tot stand komen van de universiteit?"

Een verlegen zwijgen heerschte eenige oogenblikken aan de tafel.

De heeren waren niet gewend, practischen arbeid te verrichten.

Na onderlinge beraadslaging droegen zij daarop de leiding der zaken, zoowel voor den muzentempel op St. Helena als voor de misdadigers-universiteit, op aan sir Lionel Pennink.

Toen zij afscheid van elkaar namen, hadden zij algemeen de overtuiging, dat de Royal Club op dezen avond een bijzonder gewichtige, onvergetelijke daad had verricht.

Nog dien nacht dicteerde Sir Lionel Pennink zijn stenograaf het bericht over de gedenkwaardige clubvergadering, teneinde de kranten op de hoogte te stellen.

In het bewustzijn meesterwerken van goeden stijl te hebben gewrocht en droomend van vele onderscheidingsteekenen, strekte Sir Lionel zich onder zijn donzen bed uit, vouwde de handen als een vroom ridder over de borst, nadat hij eerst zijn mooien, zwarten baard zorgvuldig op het witte linnen had uitgespreid en sliep in met een zalig glimlachje op het gelaat.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Scotland Yard.

De reguleur op het hoofdbureau van politie te Londen — Scotland Yard — sloeg negen heldere slagen en in de afzonderlijke kantoorlokalen werden op de minuut alle raderen van het groote uurwerk in beweging gezet.

Als in een mierenhoop krioelde alles door elkaar en wie dit voor den eersten keer zag en niet wist, hoe het er achter de coulissen uitzag, moest inderdaad grooten eerbied krijgen voor deze reuzenmachine.

Niemand scheen tijd voor een ander te hebben; beambten met gevangenen spoedden zich door de lange donkere gangen naar de kamers der sergeanten en officieren, terwijl andere beambten groote, roode portefeuilles met een ernst en gewichtigheid naar de secretariaten brachten, alsof zij minstens hofmaarschalk waren.

In de eerste etage van het groote gebouw lagen de beide bureau's van den chef van Scotland Yard, den inspecteur van politie Baxter.

Hij zou nooit een buiten de muren van Scotland Yard bekende persoonlijkheid zijn geworden, wanneer John C. Raffles, de beroemde amateur-dief van Engeland, hem niet aan die reputatie had geholpen.

Het was te begrijpen, dat Baxter den Grooten Onbekende, dien hij in den loop der jaren maar al te goed had leeren kennen, niet alleen haatte, maar zelfs verafschuwde.

Het was tien minuten over negen, toen de chef van politie het hoofdgebouw binnenging om zijn dienst te beginnen.

Hij had zichzelf het privilege gegeven, om altijd tien minuten te laat te komen. En van die gewoonte week hij nooit af.

Toen hij de naar zijn bureau leidende agentenkamer binnentrad, bleef hij verbaasd op den drempel staan.

Een tooneel vertoonde zich aan zijn blikken, geheel in strijd met de militaire discipline van het hoofdbureau van politie.

De twaalf politieagenten en hun sergeant, evenals

een zestal detectives in burgerkleeren, die anders altijd bij het binnenkomen van hun chef opsprongen en in militaire houding, met de pink op den naad van den broek of saluerend hem hun morgengroet boden en bleven staan totdat hij in zijn bureau was verdwenen, zagen hem nu niet binnentreden, maar luisterden nieuwsgierig aan de gesloten deuren, die naar het bureau van den hoogsten chef voerden.

Baxter bleef met open mond verbaasd staan.

Reeds wilde hij met een luiden vloek de plichtvergeten manschappen tot de orde roepen, toen ook hij roerloos bleef staan en naar het lachen luisterde, dat achter de gesloten deur zijner kamer klonk.

Dit lachen werkte zoo aanstekelijk, dat alle agenten en detectives met een breeden grijns naar de deur van het allerheiligste staarden.

Nu wierp Baxter met een luiden slag de deur achter zich dicht en riep:

„Wel vervloekt, wat is dat voor een bende! Het lijkt wel of men hier in een specialiteiten-theater binnenkomt!”

Alle beambten snelden naar hun plaatsen, namen de voorgeschreven houding aan en gaven hun gelaat, met op elkaar geknepen lippen, een ernstige uitdrukking.

„Wat is hier aan de hand, sergeant?” brulde de inspecteur nu.

„Pardon, inspecteur”, antwoordde sergeant Cean, „gij hoort zelf, wat de oorzaak van onze onoplettendheid was. Secretaris Marholm lacht in uw bureau al minuten achtereen”.

„Ik wou, dat de duivel hem haalde!” riep Baxter, naar de deur van zijn bureau snellende.

„Dat is wat moois, om hier in Scotland Yard zoo te lachen, alsof men in een café-chantant was”.

Daarop sprak hij tot de beambten:

„Aan het werk!”

Met een ruk opende hij de deur van zijn bureau, die hij onmiddellijk weer achter zich sloot en de lachende beambten konden hooren, hoe hij losbarstte:

„Waar denkt ge aan, Marholm, om u hier zoo tegen alle voorschriften in te gedragen?”

„Hohohoho!... hohoho... hohoho... hohohohoho!”

„Duivels, Marholm, wilt ge nu eindelijk ophouden?”

Naar adem hijgend als een drenkeling klapte Marholm de breede kaken van zijn goedig gezicht open en toe.

En terwijl zijn lachten bijna in snikken overging, stotterde hij:

„Inspecteur, de kranten hebben vanmorgen een nieuwtje, zooals ik er in langen tijd geen heb beleefd”.

Baxter stond nu vrij kalm tegenover zijn secretaris, want hij moest voor dezen steeds „bonne mine à mauvais jeu” maken.

Marholm was zijn beste werkkraft, zonder hem zou hij het nooit hebben klaar gespeeld om, met zijn geringe mate van ontwikkeling — hij was zijn dienst begonnen als gewoon soldaat bij de Iersche garde — zijn ambt waar te nemen.

Bovendien kende Marholm alle zwakke zijden van Mr. Baxter, kortom, de secretaris was een onmisbaar mensch voor den inspecteur van politie.

Zoodoende was de Vloo eigenlijk de persoon, die in Scotland Yard de lakens uitdeelde.

En toch gaf hij niets om zijn baantje, de bureau-dienst beviel hem in het geheel niet en het zou hem veel aangeneramer zijn geweest, als gewoon detective in dienst der politie werkzaam te mogen zijn.

Zijn uitstekend speurtalent, dat hij als detective aan den dag had gelegd, voordat hij secretaris was geworden, had hem in de misdadigerskringen tot een gevreesd persoon gemaakt.

Zijn bijnaam „de vloot” had hij te danken aan zijn figuur: hij was klein en dik, maar zeer beweeglijk.

Maar juist ten gevolge van het feit, dat hij voor eenige jaren door de pers, in tegenstelling met Baxter, zeer gunstig was beoordeeld, was Marholm door den inspecteur van politie uit zijn werk gehaald en tot diens particulier secretaris benoemd.

Hier stond hij Baxter niet meer in den weg en de pers kon hem niet meer aanhalen als voorbeeld voor den inspecteur.

Marholm mocht doen wat hij wilde, hij kon den inspecteur sarren of voor den gek houden, zijn chef had blijkbaar een dikke huid en trok er zich niets van aan.

Hij wist, dat Marholm zijn secretarisbaantje hoe eer hoe liever vaarwel zou zeggen om weer als detective op te treden.

Maar, zooals gezegd, inspecteur Baxter vervulde zijn wensch niet.

„Lees zelf, inspecteur!” riep Marholm uit, „wat gisteren door eenige bijzonder knappe koppen hier in Londen in elkaar is gezet.

Het is kostelijk! Een mooiere geschiedenis kon niet door alle grappenmakers vanaf de tijden van koningin Elisabeth zijn verzonnen. Lees eens!”

Hij gaf den inspecteur de „Standard” en Baxter las het volgende:

„Oprichting van een universiteit voor politie-ambtenaren door de Royal Club!

Oprichting van een muzentempel op St. Helena voor schrijvers over zedeleer!

Verspreiding van uitstekende werken door de Royal Club!

Bestrijding van verderfelijke lectuur!

Het verbond van de edelste menschen der wereld!”

Politie-inspecteur Baxter nam de moeite niet, de afzonderlijke artikelen te lezen; hij overhandigde de krant weer aan Marholm en sprak:

„Ik zou wel eens willen weten, wat voor belachelijk gij daarin ziet!”

Marholm barstte in een nieuwe lachbui uit en riep: „Inderdaad, inspecteur! dat antwoord verwachtte ik van u. Het is werkelijk jammer, dat men u niet reeds lang in de Royal Club heeft opgenomen. Gij behoort daar ongetwijfeld!”

„Het zou een groote eer voor mij zijn”, knikte Baxter, die de ironie van zijn secretaris niet begreep, „medelid van die voorname Club te worden. Maar tot mijn spijt bekleed ik daartoe een betrekking, die niet hoog genoeg is”.

„Jammer!” sprak Marholm meer in zichzelf dan tot den inspecteur. „Gij zoudt zeer zeker, wat geestelijken aanleg betreft, de gelijke zijn van die heeren. Deze gentlemen zijn niet beter op de hoogte van de zaken dan gij, inspecteur.”

„Dat denk ik ook”, beaamde de inspecteur, in de meening, dat Marholm hem wilde vleien.

„Ongetwijfeld!” vervolgde de Vloo, „maar gij zult nog wel in aanraking komen met de heeren leden van de Royal Club.

Ik zou echter wel eens willen weten, wat John Rafles van deze geschiedenis zegt.”

Inspecteur Baxter fronste de wenkbrauwen en wierp een toornigen blik op de Vloo.

„Ik heb u gezegd, Marholm, dat de naam van dezen schurk niet in mijn bureau mag worden genoemd, als het niet strikt noodzakelijk is.

Gij behoeft er mij niet aan te herinneren, dat er iemand leeft, die zich zoo noemt. Die ellendeling bestaat niet voor ons.”

„Prachtig!” lachte de Vloo, „jammer, dat Raffles zelf dit niet heeft gehoord. Mij hadt gij dit niet behoeven te zeggen, want ik weet allang, dat de Grootte Onbekende voor ons werkelijk niet bestaat.

Anderen denken echter niet zoo over Raffles, inspecteur.

Weet gij, als de leden van de Royal Club verstandig zijn, dan kiezen zij u vast en stellig tot medelid. Misschien kunt gij hun dan leeren hoe men misdadigers vangt. Daarin zijt gij ontegenzeggelijk zeer bedreven.”

Baxter zag in, dat het het verstandigste was, te zwijgen, daar hij met Marholm niets verder kwam.

Hij nam zijn correspondentie op en toen hij de eerste brieven had geopend, meldde de dienstdoende beambte, terwijl hij een kaartje overhandigde:

„Een heer wenscht u te spreken.”

Nog voordat Baxter bevel kon geven om den heer binnen te laten komen, werd de politie-agent op zij geschoven en Sir Lionel Pennink trad met deftige schreden het bureau binnen, streek over zijn baard, het voornaamste sieraad van zijn gelaat, waaide zich met zijn cylinder koelte toe en sprak:

„Pennink, Pennink!

Gij zult mijn naam heden in de kranten gelezen hebben. Gij zult dien wel reeds van vroeger kennen, want mijn naam is ongetwijfeld een der populairste van geheel Engeland en mijn werken behooren tot de beste der vaderlandsche literatuur.

Ik schrijf over militarisme, marinetoestanden, luchtscheepvaart en onderzeesche booten.”

Marholm noch Baxter hadden ooit iets gehoord van de beroemde werken van dezen schrijver.

Baxter deed echter, alsof hij van alles op de hoogte was en deed moeite om zijn gelaat een geleerde uitdrukking te geven, in overeenstemming met dat van zijn bezoeker.

Marholm echter deed anders.

De Vloo had moeite om, nu hij de aanleiding tot zijn uitbundig lachen voor zich zag, niet opnieuw in een schaterlach uit te barsten.

„Ja zeker”, antwoordde Baxter, „ik heb uw werken met genoegen gelezen!”

„Met genoegen? — — — Met genoegen? — — —”
Sir Pennink begon steeds met meer klem te spreken.

„Met genoegen? — — — Met genoegen leest men mijn werken niet, maar met ernst en oplettendheid! Het zijn openbaringen, die ik als strijder voor ware zedelijkheid in mijn werken verkondig!”

Baxter knikte vol bewondering.

„Gij weet”, vervolgde Sir Pennink, „dat ik in de Royal Club de voorname functie van secretaris bekleed en dat ik mij tot taak heb gesteld, vooral Oostersche vorsten, welke ons bezoeken, in Engeland populair te maken.

Het is mijn heilige plicht, onze nakomelingen op de hoogte te brengen van dergelijke voorname persoonlijkheden.

Ik ben de man, die het beste op de hoogte is van alles, wat zulk een vorst doet!

Elk menu, elk diner, elk souper, elk ontbijt, elke soirée, elke receptie, elk bezoek, elk gesprek, elke handeling van den souverein wordt door mij in alle bijzonderheden opgeschreven en ik ben reeds bezig aan deel 158 van de verzameling.

Elk deel is 50 vellen druks.

Gij kunt daaruit opmaken, welk een ontzettenden arbeid ik doe voor de Engelsche natie en hoe groot mijn werkkracht is.

Maar om niet van mijzelf te spreken:

Hebt gij gediend?”

Deze vraag werd den inspecteur van politie naar het hoofd geslingerd als een bom.

„Natuurlijk”, stamelde deze, „natuurlijk! Ik heb gediend!”

„Waar?”

„Bij de Iersche garde!”

„Ah! Een uitstekend regiment! Een fier regiment! Het schoonste regiment van den Koning. — —

Hoe lang?”

„Vijf jaar!”

Sir Pennink trok zijn wenkbrauwen ernstig samen en zette een gezicht als een rechter, die een beschuldigde verhoort.

„Slechts vijf jaar hebt gij het vaderland als soldaat gediend?”

„Ja!” antwoordde Baxter, „ik ging toen in politiedienst over. Ik denk, ook bij de politie het vaderland goede diensten te bewijzen!”

„Papperlapap!” — — — — — viel Sir Lionel Pennink hem in de rede.

„Alleen als soldaat dient men het vaderland waarachtig en getrouw! Alleen als soldaat, heer inspecteur! Onthoud dat! —

Elk ander beroep, onverschillig welk, uitgezonderd natuurlijk de hofbetrekkingen, is minderwaardig.”

Baxter maakte een buiging, alsof hij zich wilde verontschuldigen en sprak:

„Er moet toch ook politie zijn!”

„Gij vergist u, gij vergist u! — — — Het militarisme is voldoende voor dergelijke doeleinden!”

„Ah zoo!” sprak Baxter, „neem mij niet kwalijk, maar dat heb ik niet geweten.”

„Gij weet veel te weinig, heer inspecteur van politie, en omdat ik dit inzie, heb ik gisteravond in de Royal Club, zooals gij in de couranten zult hebben gelezen, mijn voorstel er door gekregen om een universiteit te stichten voor studenten in criminaliteitsleer.

Om die reden ben ik bij u gekomen, daar ik uw hulp noodig heb.

Ik zou willen, dat gij mij personen noemdet, die als leeraar kunnen worden aangesteld om politiebeambten, detectives en gerechtsdienaren omtrent misdaden in te lichten.

Er moet ook een cursus worden geopend, waar onderwezen wordt, hoe misdadigers gepakt moeten worden.”

„Alle drommels!” sprak Marholm zoo luid, dat Sir Lionel Pennink het hoorde.

Onmiddellijk wendde hij zich tot Marholm met de vraag:

„Wilt gij iets zeggen? Hadt gij iets op te merken?

Wie zijt gij? *Hebt gij gediend?*!”

„James Marholm”, antwoordde de Vloo, zonder een buiging te maken en de laatste vraag onbeantwoord latende.

„Wat zijt gij?” vroeg Sir Lionel verder.

„Secretaris van inspecteur Baxter”.

„Zoo, *hebt gij gediend?*” vroeg de ander nogmaals.

„Nee”, antwoordde de Vloo, „daarvoor had ik geen tijd over”.

Sir Lionel Pennink zette een gezicht, alsof hij plotseling in een citroen beet, daarop blies hij zich op als een kikkorsch en kwaakte:

„Wat durft gij te beweren? Gij maakt dus een deel uit van hen, die tegen het militarisme ageeren...”

Hij wendde zich tot inspecteur Baxter.

„En gij duldt een dergelijk mensch, iemand, die *niet* heeft gediend, in uw bureau?”

Inspecteur Baxter wilde Marholm in bescherming nemen en sprak:

„Mijn secretaris is een der knapste koppen van Scotland Yard”.

„Nonsens!” antwoordde Sir Pennink. „Iemand, die niet heeft gediend, is tot niets geschikt.

Ik kan u dat bewijzen met mijn zoogenaamde collega's, de schrijvers, omdat zij *niet gediend hebben*, weten zij niet, wat zij moeten schrijven.

Den grootsten onzin verkondigen zij dagelijks in couranten en boeken.

Allerlei vuile en onzedelijke dingen vertellen zij en verderven zodoende het Engelsche volk.

Ziet gij, een mensch, die *gediend heeft*, wordt zoo doordrongen van het gevoel van subordinatie, wordt zoo doortrokken van ware zedelijkheid, dat hij later, als hij de uniform heeft uitgetrokken, in het geheel niet anders meer kan, dan met een leilwensch voor koning en vaderland op de lippen slechts zedelijk-patrotische dingen te schrijven.

Ziet gij, heer inspecteur van politie! Dergelijke elementen hebben wij noodig!

Slechts menschen, die *gediend hebben*, kan men gebruiken om het volk voor te lichten, om het beschaving en vaderlandsliefde bij te brengen.

Slechts menschen, die *gediend hebben*, zijn waard, de pen te voeren. En daarom raad ik u aan om voortaan, voordat gij iemand in dienst neemt, te vragen:

Hebt gij gediend?!”

Baxter boog.

„Ik zal niet in gebreke blijven, voortaan slechts beambten, die gediend hebben, aan te stellen.”

„Geef mij de courant eens!” sprak Sir Lionel Pennink, terwijl hij op zijn gemak plaats nam in den stoel naast den inspecteur, om dadelijk daarop weer op te staan, den stoel met een misnoegden blik te bekijken en te vragen:

„Vertel mij eens, hebben op dezen stoel weleens misdadigers gezeten?”

Baxter stelde hem gerust en Sir Lionel vervolgde:

„Kijk de advertenties van de kranten eens in, dan zult gij zien, welke vuilheden daarin gepubliceerd worden. Gij zult u als deugdzaam mensch tot in uw binnenste beleedigd gevoelen, als gij een advertentie als deze leest:

„Een prachtige, volle boezem wordt gekregen door mijn geheime pillen”.

Of kijk eens naar deze:

„Gebruikt bij storingen mijn poeders”

Of:

„Een ware schat is het boek over het huwelijk, met 39 platen.”

„Ziet gij, die advertenties komen onder de oogen van duizenden menschen, die letterlijk verzinken in een poel van zedeloosheid!

Dergelijke overtredingen van de wet der moraliteit mogen in de toekomst niet meer voorkomen!

Er moet streng op gelet worden, dat dergelijke advertenties niet meer worden gepubliceerd. En daarvoor zullen wij mannen, die gediend hebben, voortaan zorgen.

Maar dit is slechts een klein gedeelte van ons werk-program.

Om kort te gaan:

Wanneer is uw dienst heden afgelopen?”

„Om vijf uur!”

„Goed, dan moet gij om tien minuten over vijf in ons clublokaal zijn en u bij mij aanmelden. Ik zal u dan vertellen, op welk terrein gij u voortaan te bewegen hebt.

Breng een lijst mede van alle beambten, die gediend hebben en dien tegelijkertijd een voordracht bij mij in van hen, die in aanmerking komen om als leeraar te worden aangesteld.

Nu moet ik u verlaten, mijn tijd is beperkt, ik heb nog veel te doen. Meer dan gij, heer inspecteur van politie.”

Zonder Baxter een hand te geven, groette hij met zijn glimmend zijden hoed, zette dezen op, zoodat zijn ooren als de lepels van een haas onder den rand uitstaken en verliet het bureau.

Voordat hij de aangrenzende kamer was doorgestaan, hoorde hij een geluid als van iemand, die krampachtig snikt.

„Wat is dat?” vroeg hij een der agenten, verbaasd staan blijvend.

Hij verbeeldde zich namelijk, dat het een vervaarlijke lachbui was, die uit het bureau van den inspecteur van politie weerklonk en — dat was het inderdaad.

Marholm lag letterlijk dubbel van lachen en maakte bewegingen als een regenworm, waarop getrapt is...

De agent, die heel goed wist, vanwaar dit onbehaarlijk lachen kwam, meende beter te doen, den voornamen bezoeker de ware oorzaak te verzwijgen en antwoordde stamelend:

„Dat... dat gehuil komt van een der gevangenen, Sir. Wij hebben een krankzinnige hier!”

Deze opmerking dreef den deftigen Sir Lionel letterlijk op de vlucht.

Toen hij op straat was gekomen, had hij het gevoel, aan een groot gevaar te zijn ontsnapt.

Op hetzelfde oogenblik werd de deur van Baxters bureau geopend en Marholm vloog als een elastieken bal, gierend van pret, tusschen de politie-agenten.

Baxter had hem in den kraag gegrepen en hem voor de eerste maal de deur uit gegooid...

Lord Edward Lister, alias John C. Raffles, had juist een bad genomen en nam plaats aan de ontbijt-tafel, waaraan reeds zijn jonge vriend en assistent Charly Brand op hem wachtte.

„Wat is er voor nieuws, Charly?” vroeg hij, omdat een vroolijk lachje op het gelaat van zijn vriend te lezen was.

„Lees zelf!” sprak deze, Raffles de krant gevende.

Het artikel wekte zoodanig de belangstelling van Raffles op, dat hij zijn koffie koud liet worden en zelfs vergat, zijn sigaret op te steken.

„Weet je, wat mij spijt, lieve Charly?” sprak hij eindelijk.

„Nu?” vroeg Charly vol belangstelling.

„Ik vind het jammer, dat er in onzen tijd geen Shakespeare leeft. Hij alleen zou het talent hebben, dezen nieuwen Falstaff op realistische wijze ten toneele te brengen”.

„Eigenlijk neem je de plaats in van den niet meer aanwezigen Shakespeare in Engeland, 1ste Edward”, antwoordde de secretaris.

„Als ik je daden beschouw, dan kom je mij voor als die wijze nar, die met zijn zweep den menschen hun zwakheid uitranselde.”

„Ik geef mij de grootste moeite...” sprak Raffles, „mij sinds eenigen tijd om niets meer te bekommeren, omdat ik toch geen beterschap bij de lieve Londenaren en de andere bekenden kan constateeren, maar met den besten wil is het mij niet mogelijk, mijn rust te nemen, want telkens weer brengen zij mij zaken voor oogen, waarbij ik werkelijk niet anders kan dan mij er steeds weer mee bemoeien.

Nu zal ik mij natuurlijk weer moeten bezighouden met Sir Lionel Pennink en zijn stichtingen, den muzentempel en de universiteit.

Ik denk, dat dit weer een grap wordt, die prachtig bij mijn andere daden zal passen.

Ik ken den man. Dat wil zeggen, niet persoonlijk, maar door de beschrijving van een clubvriend. Het zal mij dus niet moeilijk vallen, met hem klaar te komen."

"Ik bewonder u steeds weer opnieuw", sprak Charly, „je groot talent om op allerlei geheimzinnige manieren met de menschen te doen wat je wilt".

"Die kunst wil ik jou leeren, mijn beste Charly. Eigenlijk verbaast het mij, dat je er het fijne niet allang van gesnapt hebt. Het is namelijk hoogst eenvoudig".

"Ik ben zeer nieuwsgierig!"

John Raffles stak bedaard een sigaret aan en blies met het genot van een fijnproever geurige wolken voor zich uit:

"Wel", sprak hij, „het geheim is zeer eenvoudig! Maak altijd gebruik van de zwakheden van je medemenschen en behandel hen vanu't dat standpunt. Dat is alles, mijn beste Charly".

Na deze woorden nam hij de kranten nog eens op en las met de grootste oplettenheid het bericht over de merkwaardige clubvergadering voor den tweeden keer.

"Allright!" sprak hij, opstaande. „Ik zal mij gaan kleeden en dan naar Sir Lionel Pennink gaan".

Raffles begaf zich naar zijne kleedkamer, naast het slaapvertrek gelegen, waar hij allerlei costuums en pruiken bewaarde.

Het was een lang, smal vertrek van vier meter lengte en twee meter breedte.

In de muren waren diepe kasten uitgebouwd, terwijl aan den langsten wand, waar ook het raam was, een hooge spiegel van den vloer tot het plafond reikte.

Daarvoor stonden op een lange, marmeren riggel allerlei kleine zaken met schmink en verf en ook een metalen bus met was.

Hiermede kon Raffles als een handig beeldhouwer zijn neus veranderen en hem alle mogelijke vormen geven.

Zoodra de was eenige minuten aan de lucht was blootgesteld, werd zij steenhard en vereenigde zich op zoodanige wijze met de huid, dat zij later alleen door heet water weer afgeweekt kon worden.

Een half dozijn uitstekende elektrische gloeilichten was voor den spiegel aangebracht, zoodat er uitstekend licht was.

Zoodra men een der in den muur aangebrachte kasten met een schuifdeur opende, zag men in keurige orde, als in een schouwburggarderobe, costuums van alle mogelijke landen aan rijen hangen.

Het was een uiterst volledige verzameling.

Niet het minste ontbrak.

Bijvoorbeeld:

Bij het costuum van een gewonen landlooper van de minste soort was zoowel het vuile hemd als de kapotte kousen, gelapte laarzen, het vieze halsdoekje, de gedeukte hoed, kortom alles wat er echt bijbehoorde, voorhanden.

Evenmin ontbrak iets aan de met goud beladen uniform van een generaal.

Ja, de voorzichtigheid van den Grooten Onbekende ging zoo ver, dat zelfs op de zakdoeken, die hij gebruikte bij het uitvoeren van een zijner trucs, de initialen waren aangebracht van den naam, dien hij voor die gelegenheid had aangenomen.

Deze garderobe vormde eigenlijk den sleutel van het geheim, waardoor het onmogelijk was om Raffles, die steeds in andere gedaante optrad, te pakken te krijgen.

Het duurde bijna een uur, eer de Grooten Onbekende weer uit zijn kleedkamer in het slaapvertrek binnenging.

Charly Brand sprong met een uitroep van verbazing op, toen hij de nieuwe vermomming van zijn vriend zag.

"Wie ben ik, waarvoor zie je mij aan?" vroeg Raffles.

"Je bent het type van een echt Duitsch professor, wel niet zoo een van de oude school, maar van de moderne soort, die op hun visitekaartje hebben laten drukken:

"Reserve-luitenant!"

"Je hebt gelijk, mijn zoon!" knikte Raffles. „Zooals je mij hier ziet, stel ik professor Armin Aufrecht van een Duitsche universiteit voor, die een juridische faculteit de eer bewijst, tot haar te behooren.

Voor alles stelt de man, dien ik voorstel, belang in de schedels van misdadigers en hij is er bijzonder handig in om op de schedels zijner medemenschen abnormale knobbels en deuken te vinden, die hem den oorsprong verraden van misdadige neigingen van ieder individu.

En nu, mijn jongen, moet je gedurende mijn afwezigheid uit de conversations-lexicon alles opschrijven, wat daarin staat omtrent schedelleer.

Je kunt ook een boekhandelaar opzoeken en daar voor mij een boek van Gall of wat er anders over schedelleer te vinden is, koopen.

Ik moet mij nog hedenmiddag met de studie dezer dingen ernstig bezighouden.

En nu adieu! Ik hoop, over twee of drie uur weer terug te zijn."

Daar het regenachtig en koel weer was, trok hij een overjas aan, nam een stok met gouden knop, zette zijn cylinder op en verliet het huis.

Bij Sir Lionel Pennink was het een drukte van belang.

Hij was ongetrouwd en zijn zuster, een waardige matrone, directrice van verschillende Zondagsscholen en voorzitter van eenige godsdienstige vereenigingen, zorgde voor zijn huishouding. Zij was, evenals haar broer, van streng Christelijke beginselen.

De vertrekken zijner woning waren niet zoo voor naam en deftig ingericht als dat in de paleizen der oude aristocraten het geval is.

Sir Lionel zat in zijn gemakkelijken leeren bureau-stoel, rookte een dikke havana en ontving zijn bezoekers in dezelfde houding, die hij op het tooneel van koningen had afgekeken.

In de voorkamer krioelde het van allerlei journalisten.

Sir Lionel Pennink had juist een onderhoud gehad met een jong verslaggever, die zijn sporen wilde verdienen voor koning en vaderland en vrijen toegang in den muzentempel op St. Helena. Hij vergezelde den jongen man naar de wachtkamer, die aan zijn studeerkamer grensde, om den volgenden bezoeker binnen te roepen.

Sir Lionel Pennink was verbaasd bij het zien van wel een twintigtal heeren, die op hem zaten te wachten en die hem met nieuwsgierige blikken aanstaarden.

Hij wierp de deur weer achter zich dicht en belde zijn bediende, wien hij de volgende opdracht gaf:

„Thomas, ga naar de voorkamer en zeg daar, dat ik alleen voor heeren van Christelijke beginselen te spreken ben.”

De oude bediende ging op zijn dik gewatteerde beenen zoo voorzichtig, alsof hij op eieren liep, naar de voorkamer, ging midden in de met menschen gevulde kamer staan, kuchte, kruiste de armen met een deftig gebaar op den rug, trok de onderlip naar beneden en, met een waardigen blik de heeren aankijkend, kuchte hij opnieuw.

Vol nieuwsgierigheid keken de bezoekers hem aan en wachtten op het vervolg van zijn rede.

Maar zij vergisten zich, er kwam niets en omdat de bediende niets zei, kuchtte de verslaggever van de Standaard, Sir William Pepson, eveneens luid: „Hm!”

Thomas keek den brutalen bezoeker met kalmen blik aan en sprak:

„Gij schijnt niet te weten, waar gij u bevindt, heeren! Hier hebt gij slechts te antwoorden, als u iets wordt gevraagd!”

„Zeg eens”, antwoordde Sir Pepson, „wilt gij ons den heer dan eens aanwijzen, die u heeft geantwoord?”

„Wel, gij zelf!”

„Ik?” vroeg Sir Pepson verbaasd, terwijl hij een doodonschuldig gezicht zette. „Gij schijnt u te vergissen. Ik heb niets gezegd!”

„Jawel! Gij hebt wel iets gezegd. Gij zeidet duidelijk: „Hm!”

„Dat komt uit!” knikte Sir Pepson, „maar ik heb tot dusverre nog niet geweten, dat „hm” een woord is.”

„Wel!” riep Thomas uit, zich opblazend, „ik moet de heeren, die niet van streng Christelijke beginselen zijn, dringend verzoeken, het huis te verlaten.”

Met nadruk had hij deze woorden uitgesproken, had zich naar de deur begeven en wachtte, tot de betreffende personen het vertrek zouden verlaten.

Maar er gebeurde niets.

Geen der aanwezige heeren deed de minste moeite, ook maar een stap voorwaarts te gaan.

Thomas begon woedend te worden.

„Hebt gij mij niet begrepen, heeren?”

„Natuurlijk!” lachte Sir Pepson. „Gij hebt duidelijk genoeg gesproken!”

„Nu, waarom gaat gij dan niet heen?”

„Wie? Ik?”

„Ja zeker, gij!”

„En waarom? — — — — —?”

„Gij hebt immers gehoord”, begon Thomas opnieuw, „dat alleen heeren van zuiver Christelijke beginselen hier mogen blijven? En iemand van onze beginselen is niet zoo brutaal, zo — — —”

Thomas kon niet meer uit zijn woorden komen.

Sir Pepson keek zijn collega's lachend aan. — — —

Na een korte pauze wendde hij zich weer tot den bediende en sprak:

„Gij behoeft u verder geen moeite te geven. Er bevinden zich hier alleen goede Christenen.”

Thomas keerde zich om en verliet het vertrek, om zich naar de kamer van Sir Lionel te begeven.

„In orde, Sir”, sprak hij op een vragenden blik van zijn meester, „de zaak is gezond.”

„Allright”, antwoordde Sir Lionel Pennink. „Laat dan den volgenden bezoeker binnen.”

Thomas opende de deur en riep:

„Wie volgt?”

Als een lenige aal gleeed de verslaggever van de

Londensche Standaard, Sir William Pepson, de studiekamer binnen.

Sir Pennink keek hem met gefronste wenkbrauwen enige oogenblikken aan, blies een dikke wolk uit zijn havana en sprak:

„Wat wenscht gij van mij?! — — — Wilt gij deelnemen aan den veldtocht tegen zedeloosheid en misdaad, die ik met mijn vrienden ben begonnen? Zijt gij schrijver?”

„Ik ben journalist”, antwoordde Sir Pepson, „en werk als oorlogsverslaggever. Ik heb den veldtocht in Soedan, den Zuid-Afrikaanschen oorlog en meerdere Indische opstanden meegemaakt.

Bovendien ben ik in de laatste oorlogen tusschen Rusland en Japan aan Japansche zijde werkzaam geweest, werd bij Moekden gewond en door de Russen gevangen genomen.

Ik ben in het bezit van Japansche en Engelsche orden en meen te mogen beweren, dat ik de geschikte persoon ben voor een veldtocht.”

„Zeker — — — — Ongetwijfeld!” stamelde Pennink.

„Maar — — — — maar — — — — een verslaggever voor mijn veldtocht in die beteekenis heb ik niet nodig!”

„Ja, er zal op uw veldtocht weliswaar niet met kanonnen en geweren worden geschoten, maar gij zult toch zeker over uw plannen en wat daarmee in verband staat, berichten in de kranten willen hebben.”

„Ik heb de pers den oorlog verklaard. — — — Ik wil de pers, die vreeselijke poel van onzedelijkheid, die school van misdaden voor het volk, eindelijk zuiveren.

Het is een Augiusstal, dien ik wensch te reinigen. En ik geloof, dat ik dezen modernen Herculesarbeid tot een goed einde zal brengen. Ik ben ervan overtuigd, dat over een jaar alle Engelsche couranten ter bevordering van de zedelijkheid zullen verschijnen.”

Sir William Pepson had moeite, zich ernstig te houden.

„Een wonderlijke gedachte, die gij daar openbaart!” sprak hij, om zijn verbazing te verbergen. „Een zoo voortreffelijk denkbeeld, dat ik vol beschaming het hoofd buig voor uw verheven geset.”

„Gij zelf — — — — gij zelf bevindt u heden nog in het vijandige leger en zijt als een verdoold schaap, misleid door des duivels schatten.

Maar ik zeg u, ik bezit genoeg zedelijk goud, be-

stemd voor edele doeleinden, om daarmede mijn medestrijders te helpen.

En dan, wanneer iemand, vermoeid van den slag, bedekt met wonden, zijn hoofd ter ruste wil leggen op een plaats, die verre is van het rumoer van den strijd, dan zullen die edele strijders een dergelijke plaats vinden.”

Sir Lionel maakte een pauze om adem te halen, daarop vervolgde hij met verheffing van stem:

„Gij zult vragen, waar zich dit heerlijke rustoord bevindt? Luister. Het is een door de golven omspoeld eiland in den onmetelijken Oceaan. Het is onze kostelijke muzentempel op Sint Helena!”

Sir Lionel Pennink droogde na deze welsprekende rede zijn voorhoofd af, terwijl Pepson antwoordde:

„Vol geestdrift ben ik bereid, mijn hersens te laten werken in het belang van uw strijd voor zedelijkheid en deugd en mijn naam te plaatsen op de lijst uwer medestrijders.

Van af dit oogenblik behoor ik tot de uwen.”

„Goed zoo, mijn jonge vriend!” sprak Sir Lionel Pennink en keek met welgevallen den journalist aan.

„Hier hebt gij een bewijs van lidmaatschap, dat u het recht geeft, de volgende week toehoorder te zijn bij onze lezingen in de universiteit’.

Bij die woorden overhandigde hij den journalist een kaart, die deze als een kostbaarheid zorgvuldig in zijn portefeuille sloot.

Op dezelfde wijze waren de gesprekken met de andere bezoekers.

Eindelijk, nadat Sir Lionel twintig heeren te woord had gestaan, trad een jonge man met zeer bescheiden uiterlijk en vlasblond haar binnen.

Sir Lionel keek met ongeduldig gebaar op van het boek, waarin hij zich schijnbaar had verdiept en vroeg op hoogen toon:

„U wenscht?”

„Pardon, Sir”, stamelde de vlasblonde, „ik vertegenwoordig...”

„U is journalist?” vroeg Sir Lionel, hem op bruusken toon in de rede vallende.

„Om u te dienen, Sir, ik vertegenwoordig...”

„Het kan mij niet schelen, wien of wat gij vertegenwoordigt, mijnheer. Ik heb reeds een twintigtal van uwe collega's te woord gestaan en begin eindelijk meer dan genoeg te krijgen van de heeren verslaggevers.

Het spijt mij, maar ik kan u geen seconde van mijn kostbaren tijd meer geven.”

„Pardon, Sir!” smeekte de bescheiden jonge man, „ik ben pas eenige dagen hier in Londen. Tot dusverre woonde ik in Hamburg en...”

Maar reeds had Sir Lionel op het knopje van de electriche bel gedrukt.

Thomas verscheen op den drempel en, zonder op te kijken, beval Sir Pennink:

„Thomas, laat mijnheer uit!”

Op hetzelfde oogenblik trad een heer in gekleede jas en met den glimmenden cylinder in de hand binnen, sloeg de hielen tegen elkaar en vroeg, sterk door den neus sprekend:

„Heb ik de eer, met Sir Lionel Pennink te spreken?”

Deze stond op en antwoordde:

„Dat is mijn naam. Met wien heb ik het genoegen?”

De vreemdeling nam een visitekaartje uit den zak en overhandigde dit.

„Gij zult mijn naam wel kennen. Ik ben professor Axel von Aufrecht, luitenant der reserve”.

Nauwelijks had Sir Lionel Pennink deze titels gehoord, of hij noodigde met eerbiedige beminnelijkheid den professor uit, op een stoel naast de schrijftafel plaats te nemen.

De professor zette zijn fonkelnieuwen cylinder onder den stoel en sprak:

„Ik ben op een studiereis tijdelijk hier in Londen en heb toevalligerwijze uw oproeping voor het vestigen van een universiteit voor criminaliteitsleer gelezen.

Ik moet u eerlijk bekennen, dat ik letterlijk verrukt ben over uw plan.

Iets dergelijks ontbreekt ons reeds lang.

Bij de aanzienlijke toename van het aantal misdaden is het een dringende behoefte, een universiteit van die soort te bezitten.

Een hoogeschool, waar eindelijk de misdaad door uitstekende leeraren, evenals het lichaam onder het mes van den anatoom, ontleed en verklaard wordt”.

„Zeer juist!” stemde Sir Pennink toe. „Ik ben het geheel en al met u eens, professor”.

„Daar ik op het oogenblik een verlof van drie maanden heb van mijn universiteit, zou ik wel geneigd zijn, aan uw hoogeschool eenige voordrachten over mijn vak te houden”.

Sir Pennink boog zeer geveleid.

„Uw voorstel is een hooge eer voor mij. Zou ik durven vragen, in welk vak gij wenscht te doceeren?”

„Ach zoo”, antwoordde de professor, „ik begrijp uit uwe vraag, dat mijn naam u onbekend is.”

„Maar volstrekt niet”, ontkende Pennink, „ik ken uw naam zeer goed, maar ik heb tot mijn spijt vergeten, welke tak van wetenschap met dien naam onafscheidelijk is verbonden”.

„Mijn studie is die van de menschelijke schedels”, zoo begon de professor te verklaren; „ik heb mijn leven gewijd aan het bestudeeren van de schedelleer en van de gewichtige gevolgtrekkingen, welke men reeds bij een jeugdigen schedel uit diens knobbels en holten kan maken”.

„Kolossaal!” antwoordde Pennink, „een prachtige wetenschap!”

„Jawel”, vervolgde de professor, „een ideale wetenschap! Men zou op grond van mijn theorieën reeds bij schoolkinderen kunnen vaststellen, wat zij in de toekomst zullen worden.

Men zou die elementen onder hen, welke misdadige schedelknobbels vertoonen, reeds van de anderen kunnen isoleeren en in bijzondere inrichtingen of klassen verder opleiden.”

Opnieuw mompelde de Engelschman:

„Kolossaal, werkelijk kolossaal! Maar wat ik wilde zeggen, professor, zijt gij ook in staat, aan den schedel van een volwassene vast te stellen of hij misdadige neigingen heeft?”

„Natuurlijk,” antwoordde de professor, „en dat niet alleen, maar ik kan bij ieder volwassen persoon uit den vorm van zijn schedel opmaken, zonder hem verder te kennen, welk karakter hij heeft.

Staat gij toe, dat ik uw schedel onderzoek?”

„Dank u, dank u!” weerde Sir Pennink af, een handbeweging makende, als wilde hij zich tegen iets verdedigen.

De professor was opgestaan en wilde met zijn beide handen den schedel van Sir Pennink betasten.

„Laat maar, laat maar!” sprak deze op angstigen toon en het scheen, alsof hij een slecht geweten had en liever geen onthullingen omtrent zijn karakter wilde hooren.

„Ik wilde u alleen het juiste van mijn theorie bewijzen!”

„Ik geloof u toch... ik geloof u!” sprak Pennink, „Kijk eens hier...”

De professor drukte met zijn duim op den schedel van Sir Lionel en begon zijn onderzoek.

„Deze knobbel hier op het voorhoofd met de gleuf in het midden wijst erop, dat gij een zeer godsvruchtig man zijt.”

„Dat klopt!” sprak Sir Lionel met een gevoel van verlichting.

„Deze aanwas, hier boven de beide ooren, rechts en links op dezelfde wijze gevormd, getuigen dat gij een conservatief man zijt en deze golfvormige verhoogingen bovenop den schedel, dat gij deugdzaam en zedelijk denkt...”

Het ontbreken van een uitstekenden achterschedel is het bewijs van grooten eenvoud in uw denken, van een spaarzaam gebruik uwer geesteskrachten.

Wanneer gij deze eigenschap niet hadt, zoudt gij groote dingen kunnen voortbrengen!”

„Ik zal die spaarzaamheid voortaan afleggen!” fluisterde Pennink; „gij ziet, dat ik er reeds mee begonnen ben. Ik wil een veldtocht ondernemen tegen de misdaad”.

„Nu kijk eens hier”, vervolgde de professor ongestoord, terwijl hij met al zijn tien vingers op het hoofd van zijn slachtoffer rondtastte, „ik voel met genoegen, dat gij niet de minste neiging tot misdaad vertoont.”

„Hallo!” riep op dit oogenblik een stem bij de deur, „wat doet gij daar?”

Pennink keek naar de deur en riep:

„Ach, zijt gij het, inspecteur Baxter. Lieve vriend, kom nader!

Ik word juist door professor Aufrecht onderzocht, wat mijn schedel betreft.”

De schedelprofessor liet nu Sir Penninks hoofd los.

Deze stond op, begroette den inspecteur van politie en stelde de heeren aan elkaar voor.

„Professor Von Aufrecht”, sprak hij, „een der beroemdste Duitsche professoren, die hier tijdelijk verblijft houdt, zal bij ons een lezing houden over schedelleer.

Ik ben ten hoogste verbaasd, inspecteur, met welk een wiskundige nauwkeurigheid deze heer mijn karakter uit den vorm van mijn schedel heeft herkend.

Kom eens hier! De professor zal wel zoo goed willen zijn, uw schedel eveneens te onderzoeken”.

Baxter zette een nieuwsgierig gezicht, en de professor begon zijn onderzoek.

„Gij hebt een merkwaardige knobbelachtige verhooging op den kruin, een vergroeiing, die ik tot dusverre nog bij niemand heb gevonden”, begon Aufrecht. „Wat die knobbel beteekent, kan ik derhalve niet zeggen. Ik veronderstel, dat hij waakzaam-

heid, stiptheid, plichtsbetrachting en bijzonder vernuft vertegenwoordigt.

Ik zal daarom voortaan zulk een uitwas den Sherlock Holmes-knobbel noemen.

En dan deze inzinking, die naar de ooren loopt, beteekent intelligentie. De diepte ervan duidt de mate van vernuft aan, dat in uw hersens aanwezig is.

Verder hebt gij hier op den voorschedel een kloofvormig, vergroeid gat... Dit verraadt uw streng militair karakter! Het is het gat van de subordinatie!”

Nu liet de professor den schedel van den politie-inspecteur los en Sir Pennink riep vol geestdrift:

„Nietwaar, inspecteur, dat is kolossaal!”

Deze was het met die meening volkomen eens.

Daarop liet Sir Lionel een flesch rooden wijn brengen en nadat zij gedronken hadden, bood hij zijn bezoekers sigaren aan.

Pennink begon nu een lang gesprek met den inspecteur van politie, waaraan professor Aufrecht geen deel nam.

Hij liep eenige malen als in gedachten verdiept, de kamer op en neer. De twee anderen bemerkten niet, dat hij daarbij van de schrijftafel eenige dozijnen lidmaatschapskaarten wegnam en bij zich stak.

Spoedig daarna nam Aufrecht afscheid.

Toen hij weg was, waren Sir Pennink en Baxter het er samen over eens, dat deze Duitscher een bijzonder interessant en beminnelijk mensch was en zij van geluk konden spreken, dat hij eenige lezingen in de nieuwe universiteit wilde houden. —

In koortsachtige spanning keerde Baxter naar Scotland Yard terug.

De Vloo, die juist het bureau wilde verlaten, vroeg op ironischen toon:

„Nu, hoe staat het met de universiteit?”

Hebt gij reeds leeraren aangeworven, die u zullen vertellen, hoe gij Raffles moet krijgen?”

„Zeker!” riep Baxter, „ik zeg je, Marholm, je zult nog wonderen beleven in de toekomst.

Een Duitsch professor heeft bij mij een verbazende ontdekking gedaan.

Voel eens op mijn schedel, wat ik daar heb!”

„Wel”, lachte de Vloo, „wat zal er nu komen?”

En hij pakte het hoofd van zijn chef beet.

„Voel je den hoogen knobbel, dien ik daar in het midden heb?”

„Jawel”, knikte de Vloo, „dien voel ik, die is

bijna zoo groot als een ui. Men zou bijna denken, dat gij daar een vetgezwel hadt."

"Gij zijt een idioot!" snauwde Baxter, „gij mocht willen, dat gij ook zoo'n uitwas hadt. Weet ge, wat dat voor een knobbel is?"

„Neen", sprak de Vloo, „hoe zou ik dat weten?"

Baxter hield zijn wijsvinger als een onderwijzer in de hoogte en op een plechtigen toon sprak hij:

„*Dat is de Sherlock Holmes-knobbel!*"

De Vloo opende zijn oogen zoo ver mogelijk, zweeg eenige seconden en barstte toen uit:

„Wat is dat?"

En Baxter herhaalde:

„*De Sherlock Holmes-knobbel!*"

Toen wierp Marholm zijn hoed op den grond, viel op een stoel neer en riep:

„Vanmorgen heb ik buikpijn gehad van lachen, maar nu wordt het nog erger!"

Hij kon niet tot bedaren komen en schudde met stoel en al van lachen, totdat zijn chef hem in den kraag pakte en hem voor den tweeden keer de deur uitgooiden.

DERDE HOOFDSTUK.

Ridders van de Pen.

Charly Brand had een afschrift van bijna twintig klein geschreven bladzijden gemaakt over de theorieën van de schedelleer, toen Raffles weer binnentrad.

„Goeden dag, Charly”, zei hij, „daar ben ik terug.”

„Wel! Wat heb je beleefd?”

„Een heele boel!” lachte zijn vriend. „Ik ben namelijk allereerst professor aan de universiteit voor criminaliteitsleer geworden, heb een flesch rooden wijn gedronken met Sir Lionel Pennink en heb den schedel onderzocht van den inspecteur van politie Baxter.”

„Wat heb je onderzocht?” vroeg Charly Brand, die zijn ooren niet vertrouwde.

„Den schedel van den inspecteur van politie Baxter”, antwoordde Raffles op een toon, alsof het zijn dagelijksch werk was, „ik moet je zeggen, jongen, dat ik moeite had, bij het onderzoek den noodigen ernst te bewaren. Op zijn schedel heb ik een knobbel zoo groot als een vuist ontdekt, waarin zonder twijfel de oorzaak schuilt van zijn domheid en idiotisme.”

„Heb je hem dat verteld?”

„Maar Charly”, lachte Raffles, „heb jij soms ook zoo'n knobbel? Integendeel, ik heb hem verteld, dat het de Sherlock Holmes-Knobbel was, de zetel van den detective-aanleg.”

Nu moest Charly Brand ook lachen.

De Groote Onbekende echter nam de bladen van het afschrift en begon ze hardop door te lezen.

„Ziezoo”, sprak hij, toen hij ophield, „nu ben ik van alles op de hoogte, wat tot de schedelleer behoort. Luister nu eens goed, beste Charly.

Hier vul ik een kaart voor je in, die je het recht geeft de voorlezingen aan de universiteit bij te wonen. Je zult voor die bezoeken een vermomming aannemen, op-

dat je niet door Baxter en consorten wordt herkend.”

„Ik doe alles wat je wilt, ofschoon het mij aangenaamer ware, Baxter zoo ver mogelijk uit het gezicht te blijven.”

„Onzin”, lachte Raffles, „nadat ik den knobbel bij hem heb ontdekt, behoef je niet bang te zijn hem te ontmoeten.

Maar wacht eens even, ik heb iets met je voor.”

Raffles ging naar zijn schrijftafel en nam uit een der vakje allerlei doosjes, waarin zich verschillende soorten poeder bevonden.

Daarna schudde hij, zonder dat Charly Brand het zag, den inhoud van een der doozen op een stuk papier uit en deed er een poeder voor in de plaats, dat zoo zwart zag als snuif.

„Wat doe je daar nu?” vroeg Charly Brand, die de manipulatie niet kon volgen.

„Ik ben al klaar”, sprak Raffles, „ik moest even nazien of in mijn apotheek nog alles voorhanden was, wat ik aan medicamenten noodig heb.”

Na deze woorden stak hij een sigaret op.

„Ah”, zei hij, met welbehagen de eerste trekjes rookend, „sedert vier uren heb ik mijn geliefkoosde sigaret gemist.”

„Wat ben je van plan?” vroeg Charly Brand nieuwsgierig.

„Een beetje geduld”, sprak Raffles, „ik heb het al overlegd, zeg eens — — —” Hij haalde de doos te voorschijn, „heb je al eens geniesd?”

„Neen,” was het antwoord van Charly Brand, „en ik heb ook in 't geheel geen lust, mijn neus vol te stoppen met dat zwarte goed.”

„Je zult eraan moeten wennen, beste jongen. Daar

in de universiteit zal ik invoeren, dat we, om zijn hersenen, zijn denkvermogen vrijer te maken, moet niezen. Neem bij wijze van proef maar eens een snuifje."

Charly Brand nam uit de geopende doos wat poeder op zijn duim en bracht het naar zijn neus.

„Flink ophalen," beduidde hem zijn vriend, „doe maar, alsof je verkouden bent en geen zakdoek bezit."

Charly Brand moest even lachen en zoog het snuifje door zijn neus op.

„Probeer nu, het niezen zoo lang mogelijk tegen te gaan."

Charly Brand kwamen de tranen in de oogen, hij trachtte eenige minuten de prikkeling te onderdrukken.

Eindelijk gelukte hem dat niet meer, hij moest niezen.

Eenmaal, tweemaal dreunde zijn luid genies door de kamer, toen wankelde hij opeens en greep naar een houvast; Raffles sprong toe, steunde hem en zette hem op een stoel.

Nauwelijks had de secretaris plaats genomen of hij sloot de oogen, liet het hoofd voorover op zijn borst vallen en maakte den indruk in diepen slaap te zijn gevallen.

„Voortreffelijk," mompelde Raffles, die naar hem keek. „De morphinepoeder werkt uitstekend. Hij slaapt zoo vast, dat hij het eerste half uur niet wakker is te krijgen."

Terwijl de groote onbekende zich opnieuw bezig hield met de studie der schedelleer, zat Charly Brand op den stoel, en zijn snurken verried, hoe vast hij door de morphine in slaap was gevallen.

Eerst na verloop van een half uur sloeg hij de oogen op en vroeg verbaasd:

„Verduiveld, wat is er met mij gebeurd?"

„Wel niemendal, mijn jongen," lachte Raffles, „ik heb alleen de proef genomen, waarvan ik je verteld heb. Na gebruik van mijn snuifje ben je vast ingeslapen."

Door dit poeder, mijn waarde, hoop ik met een groote onderneming te slagen."

„Vervloekt!" riep Charley Brand uit, „men moet bij jou werkelijk bang worden. Ik ben toch geen konijntje, waarop proeven worden genomen!"

„Maar waarom niet! Er is immers niemand anders! Maar stel je gerust, het heeft je niets gehinderd. Nu zullen wij ons gaan kleeden en den avond in een restaurant gaan doorbrengen."

Een uur later verlieten zij samen de woning en be-

gaven zich naar een Duitsch bierlokaal in de nabijheid van het Strand.

Raffles was nog steeds in de vermomming van professor Aufrecht.

„Wat wil je hier doen?" vroeg Charly Brand.

„Je schijnt niet te weten," antwoordde Raffles, „dat hier veel schrijvers komen. Ik ben van plan, kennis te maken met eenige van die heeren om eens naar hun financieele omstandigheden te informeeren."

Ik ben namelijk van meening, dat die menschen, die strijden voor de verheffing en ontwikkeling van het volk, in zeer ongunstige omstandigheden leven.

Ik ben er zelfs van overtuigd, dat, hoe idealer hun denken is, des te slechter zij er zelf aan toe zijn.

Vóór alles echter durf ik beweren, dat, in tegenstelling met Sir Pennink, de lui, die voor de vrijheid van het volk arbeiden en strijden, en die zich alle mogelijke moeite geven om betere maatschappelijke toestanden te krijgen, geen onzedelijke, verachtelijke schepselen zijn, maar mannen uit één stuk, wien het moeilijk valt, den onderdanigen dienaar te spelen."

„Dat geloof ik ook!" knikte Charly Brand. „Maar welk doel heb je met de kennismaking met die mannen?"

Toen lachte Raffles fijn en ironisch.

„De oprichting van een Muzentempel op St. Helena!"

„Wat?" riep Charley verbaasd. „Wil je die nonsens meemaken!"

„Luister eens kalm naar mij, mijn beste Charly, geen tehuis in de beteekenis, die Sir Lionel Pennink eraan geeft, maar hier ergens in de omgeving van Londen zal ik een landgoed aankopen en het voor arme en zieke schrijvers als toevluchtsoord inrichten."

„Maar waar zullen die benooidigde gelden vandaan komen?"

Raffles zweeg veelbeteekenend, lachte weer zachtjes en antwoordde:

„Uit de universiteit voor criminaliteitsleer! Kijk eens, beste Charly, dat is de buidel, dien Sir Pennink, de strijder voor moraal en deugd, zijn beminde, hooggeachte medestrijders voorhoudt en door hen laat vullen."

Ik verzeker je, deze buidel zal in mijn handen wonderen doen. Hij zal millioenen waard zijn!"

„Je spreekt in raadselen, Edward."

„Ik zal ze je oplossen. — Maar nu zullen wij eerst twee glazen Münchener en zuurkool met Frankfurter worstjes bestellen."

Zij gingen aan de witgeschuurde tafel zitten, waaraan reeds een zestal personen had plaats genomen, waaraan men zonder moeite kon zien, dat zij zich met geestelijken arbeid bezighielden.

Allen hadden een sterksprekende gelaatsuitdrukking en levendige oogen.

Zij voerden een opgewekt gesprek en hoewel Raffles belangstelling opwekte, bleven zij samen doorpraten.

Terwijl de groote onbekende zich schijnbaar overgaf aan het genot der Frankfurter worstjes en met smaak de voortreffelijke zuurkool at, luisterde hij aandachtig naar het gesprek der heeren.

Dit werd in de Duitsche taal gevoerd.

Daar hij uitstekend Duitsch sprak, ontging hem geen woord. Men besprak in een levendige woordenwisseling het nieuwtje van den dag: de oprichting van de hoogeschool, waar de leer der criminaliteit zou worden onderwezen.

Een kleine, corpulente heer met een slecht verzorgden, verwilderden baard was de voornaamste woordvoerder.

Hij riep:

„Ik verzeker u, mijne heeren, voordat Pennink ten gevolge van zijn hatelijke stroopsmeerderij een rijk man werd, woonde hij met mij in hetzelfde huis en onze dakkamertjes grensden aan elkaar.

Ik zeg u, heeren, reeds toenmaals had dat heerschap grooten aanleg om een stroopsmeerder te worden.

Als hij iets van mij wenschte, hetzij een stuk leverworst, een stuk brood of geld, dat ik toevallig bezat, dan kwam hij niet met een rechtstreeksch verzoek tot mij, maar dan zocht hij mij in mijn kamer op en riep uit:

„Wel, mijn lieve, trouwe vriend, ik zie, dat gij alweer vlijtig zijt geweest. Ik behoor tot de grootste vereerders van uw dichtkunst. Ik verzoek u mij uw laatste werk voor te lezen.”

„En deedt gij dat?” klonk het in koor, terwijl de kleine dichter zijn Münchener langzaam dronk.

Kalm zette hij zijn glas neer en een fijn lachje gleed over zijn geestig gelaat.

„Waarde collega's”, sprak hij, „ik wil u eerlijk bekennen, dat ik toen een jeugdige dwaas van twintig jaren was; ik had nog niet de levenservaring, die ik nu heb.

Kort en goed, in den beginne las ik hem werkelijk mijn proletariër gedichten voor en was blij, als deze stroopsmeerder bij bijzonder welsprekende gedeelten,

waar ik te velde trok tegen de moderne maatschappij, vol geestdrift applaudisseerde!”

„Wat?” riep een der aanwezigen, „heeft die kerel vijftientig jaar geleden zijn instemming betuigd met revolutionnaire gedichten?”

„Ja zeker”, lachte de kleine poët, „voor een plak leverworst of een shillingstuk deed dat sujet alles.

Toen ik merkte, dat de wierook, dien hij voor mij liet dampen, slechts een middel voor hem was om zijn doel te bereiken, deed ik anders:

Ik las hem verzen voor uit het gezangboek en ook die vonden grooten bijval bij hem.”

Alle collega's van den kleinen dichter lachten hartelijk en ook Raffles amuseerde zich.

„Nu?” riep een der schrijvers, „wat deed je, als hij na de verzen uit het gezangboek bij je kwam leenen?”

„Daarvoor had ik een fijn recept uitgevonden. Ik zei tot hem: mijn lieve vriend! Al twee uur lang loop ik met het plan rond, naar u toe te gaan om geld van u ter leen te vragen.”

„Prachtig!” riepen zijn collega's. „En hoe ging dat dan verder?”

„De eenvoudigste zaak van de wereld! Hij verzocht mij voortaan niet meer om hem iets te willen voorlezen.”

„Luister eens,” riep weer een zijner vrienden:

„Heb jij ooit gemerkt, dat hij zich als schrijver verdienstelijk maakte?”

De kleine dichter schudde vastberaden het hoofd:

„Nooit!”

„En hoe verklaar je dan het verschijnen van zijn werken — bij voorbeeld de biographieën van verscheiden Engelsche en Duitsche dichters? Je weet immers wel, dat die bij onzen voornaamsten uitgever zijn verschenen.”

„Ha, heel eenvoudig! Wij zullen geen van allen durven beweren, dat wij beter zijn dan andere menschen. Ik ken een collega, die niet, zoöals ik, drie kinderen, maar zelfs acht groot te brengen heeft.

Gij kent hem allen waarschijnlijk wel. Als er bij hem eens vleesch op tafel komt, klinkt daar een hoera, alsof de koning langs reed.

Kort en goed, die arme drommel, die, als hij niet te arm was en toevallig een in Engeland wonend Duitscher, het grootste genie van onzen tijd was zijn, heeft voor den stroopsmeerder jarenlang schrijverswerk moeten verrichten.

Ik verzeker je, dat mijn bloed dikwijls kookte, als

ik zag, hoe de arme drommel door dien ellendeling werd uitgezogen.

Hij kreeg van hem per dag een shilling en daarvoor moest hij hem elken avond twintig groote vellen volgeschreven inleveren. Op die wijze zijn Penninks werken ontstaan."

„Bah!" riepen de schrijvers en dronken van hun geurig Munchener bier.

„Jongens," riep een van hen, „ik stel voor om hier aan ons tafeltje onmiddellijk een kleine inzameling te houden voor onzen armen collega."

„Graag!" riepen allen.

Slechts een der heeren sprak:

„Doet mij het genoegen, mij zijn naam te noemen."

„Het is Charly Royter!" sprak de kleine dikke zoo luid, dat Raffles het kon hooren.

„Ik heb dien naam nog nooit gehoord," antwoordde de vreemdeling, „waar woont hij?"

„In Hempton Road, no. 28."

„Wel," vroeg de ander weer, „dan heeft hij nu toch zeker het goede vooruitzicht door bemiddeling van sir Pennink in den Muzentempel te worden opgenomen?"

Een luid gelach weerklonk.

„Jawel," antwoordde de vorige spreker, „hij kan eerder in een gekkenhuis komen dan in dezen muzentempel.

„Denkt gij werkelijk, dat ook maar één van ons, die het noodig hebben, in dat gebouw wordt opgenomen? Eerder worden wij door sir Pennink aan de galg gebracht.

Ja, als wij ook tot de lieden behoorden, die met zedelijkheid en moraal schermen, die er geen andere meening op nahouden dan die van Sir Pennink — ja, dan zouden wij wel in den muzentempel komen!

Ik hoorde vandaag bij ons op de redactie van de Standaard een mooie geschiedenis vertellen.

Een van onze journalisten, de oorlogsverslaggever Pepson, heeft het klaar gespeeld, een toegangkaart voor de universiteit te krijgen."

„Hoe heeft hij dat gedaan gekregen?"

„Ja, dat is juist het aardige!" riep de kleine dikker uit, „onze Pepson vertelde sir Lionel Pennink, dat hij iemand van streng christelijke beginselen was."

Weer lachten alle aanwezigen rondom het tafeltje.

Daarop deed een hunner het voorstel om gezamenlijk naar Pennink te gaan, teneinde te beproeven, toegangskarten voor de voorlezingen te krijgen en even-

tueel aanspraak te mogen maken op een plaats in den muzentempel.

„Het doel heiligt de middelen," eindigde de spreker zijn rede.

Toen riep een der anderen:

„Vrienden, dat heb ik vandaag al geprobeerd. Maar wij, zooals wij hier zitten, zijn als schrijvers te goed bekend en Sir Pennink kent onze denkbeelden.

Geen enkelen van ons zou het gelukken, een dergelijke kaart te verkrijgen."

„Jammer!" sprak de kleine dichter, „ik zou die nonsens graag hebben aangehoord."

„Als gij mij toestaat, u daarbij behulpzaam te zijn, wil ik dat gaarne doen."

Verbaasd keken de heeren naar Raffles, die naar den kleinen dichter was toegekomen en tot dezen het woord had gericht.

„Natuurlijk," vervolgde Raffles, „moet ik de heeren verzoeken, de zaak discreet te behandelen.

Ik zelf ben slechts door een toeval in het bezit gekomen van eenige lidmaatschapskaarten en het zou mij een waar feest zijn, er u een genoegen mee te doen."

Nu kwam er beweging in het gezelschap.

„Aangenomen!" riepen zij.

„Een schitterend idee!"

Zij stelden zich aan Raffles voor en deze noemde zijn aangenomen naam:

„Professor Aufrecht!"

De kleine dichter riep uit:

„Ik las al in de avondbladen, dat gij voorlezingen zult houden in de universiteit en ik moet u eerlijk bekennen, dat het mij spijt, dat gij uw werkkraft geeft aan zoo'n slechte zaak."

Raffles keek hem glimlachend aan en sprak:

„Misschien gelukt het mij, de slechte zaak in een goede te veranderen."

Geen der aanwezigen wist hierop iets te antwoorden.

Toen John Raffles de kaarten had uitgedeeld, sprak hij:

„Ik was toevallig getuige van uw gesprek, mijne heeren, betreffende een inzameling van geld voor een uwer collega's. Staat mij toe, dat ik daaraan deelneem."

Hij haalde zijn portefeuille te voorschijn, nam er een bankbiljet uit van vijftig pond en legde dat op tafel.

„Vrienden," riep de kleine dichter, „hebt gij al ooit in uw leven een biljet van vijftig pond gezien?"

„Nog nooit!” klonk het in koor terug. „Bestaan er zulke bankbiljetten inderdaad?”

„Zeker, zij bestaan,” riep de kleine dichter uit, „ik meende tot dusver ook, dat zij er alleen in den droom waren. Maar ziet, hier ligt er een. En nu moet ieder daar zijn penningske bij doen, vrienden!”

Het waren magere beurzen, die nu werden leeggeschud en geen hunner kon meer geven dan een of twee shilling, zoodat het totaal der inzameling bedroeg vijftig pond, tien shilling, vijf pence.

Door den kellner lieten zij zich een couvert geven, zij schreven een brief, dien zij allen onderteekenden en nog dienzelfden nacht zonden zij het geld aan hun armen collega, die misschien met de zijnen nog niet had gegeten.

Raffles vernam daarna nog van hen, dat deze arme drommel een zeer begaafd, geniaal mensch was.

De kritiek van deze vrijdenkers was voor den grooten onbekende aan geen twijfel onderhevig.

Daarop informeerde hij als ter loops naar de particuliere omstandigheden van ieder van hen en vernam, dat zij zonder uitzondering op slecht betalende redacties een karig salaris genoten.

Dat lag er niet aan, dat zij voor een deel van geboorte Duitschers waren, want er zaten ook eenige Engelsche collega's aan het tafeltje.

Geen van hen vermoedde, wat Raffles met hen voor had, toen hij hun adressen noteerde en den kleinen dichter verzocht, de volgende dagen de adressen voor hem op te schrijven van hem bekende schrijvers, die financieelen steun noodig hadden.

„Het zou kunnen zijn,” sprak Raffles, „en waarschijnlijk is het zoo, dat ik u, mijne heeren, een aanzienlijk bedrag zal doen toekomen, dat gij kunt ge-

bruiken om een tehuis voor ouden van dagen, of beter gezegd, een toevluchtsoord voor oude en zieke schrijvers en dichters, op te richten, in overeenstemming met de daaraan bestaande behoefte.”

„Drommels!” riep de kleine dichter uit.

„Alle achting, professor! Dat gij geld moet bezitten, hebben wij gezien aan uw bankbiljet van vijftig pond, maar voor een onderneming als die, waarvan gij zooeven hebt gesproken, zou een bedrag van eenige malen honderduizend pond sterling noodig zijn en zooveel bezit gij noch een van ons!

Zooiets zou alleen een Vanderbilt of Morgan of een andere millioenenkoning kunnen doen”.

„Je vergeet Raffles!” riep zijn vriend over de tafel, waarop alle aanwezigen vroolijk lachten.

Alleen de kleine dikke bleef ernstig en, toen er weer stilte was, sprak hij:

Ik begrijp niet, waarom gij lacht. Ik geloof stellig, dat wanneer die man kende onzen strijd om het bestaan, welken wij te voeren hebben, dat hij dan, zonder aarzelen, den een of anderen harteloozen rijkard de ons ontbrekende millioenen zou afnemen en voor voorzienigheid zou spelen.

Ik ben al eenmaal van plan geweest, toen mijn vrouw eenige jaren geleden ziek lag en ik geen geld in huis had voor medicijnen of brood, mij tot hem te wenden om hulp.

Ik wist echter niet, hoe ik het moest aanleggen.”

Na dit gesprek stond professor Aufrecht, alias Raffles, op, gaf den heeren een hand en kreeg van hen het dringende verzoek om terug te komen.

„Ik weet niet,” sprak Raffles, „of ik u dat kan beloven. Maar gij zult van mij hooren.”

VIERDE HOOFDSTUK.

John C. Raffles hoera!

Op plechtige wijze werd de universiteit voor criminaliteitsleer korten tijd daarna door Sir Lionel Pennink geopend.

De voornaamste juristen en afgevaardigden der politie uit de Engelsche steden waren samengekomen.

Pennink had van de stad voor dat doel de beschikking gekregen over een gebouw, dat eertijds een hoogeschool was geweest.

In een breedspakige voordracht ontvouwde hij het programma van de universiteit.

Innig gelukkig was hij, toen de aanwezige hoogere beambten hem de eer aandeden, zijn hand te komen drukken.

Na de plechtigheid verzamelde Sir Pennink zijn getrouwen om zich heen, politie-inspecteur Baxter, professor Aufrecht, een half idioten advocaat, een verhongerden predikant, een blind geworden onderwijzer en een verlamden redacteur en sprak:

„Mijne heeren! Onze arbeid neemt een aanvang. Meer dan duizend aanvragen voor de lezingen zijn reeds ingekomen. Elk der hoorders heeft mij het collegegeld van vijftig pond sterling betaald. Hier in deze brandkast,” hij wees naar de ijzeren kast, die in het bureau stond, „bevindt zich onze krijgskas.

Mijne heeren, wij moeten nu iemand met de verantwoordelijkheid belasten, ons eerste werk moet dus zijn, een penningmeester te kiezen.”

Inspecteur Baxter was de eerste die het woord nam:

„Ik moet u verzoeken, Sir Pennink, mij niet in aanmerking te doen komen, want mijn dienst staat mij niet toe, eenige functie waar te nemen.”

Inderdaad echter was hij bang, te moeten rekenen, in welk vak hij geen geleerde was.

„En ik,” sprak de geestelijke, „ben absoluut niet geschikt voor het behartigen van geldzaken. Ik ben niet gewend, met geld om te gaan.”

„Ja,” sprak de lamme redacteur, „ik zou de kas wel kunnen overnemen, ik kan uitstekend rekenen, maar ik zou natuurlijk betaling moeten verzoeken voor het bekleeden van een dergelijk verantwoordelijk baantje.”

„Het spijt mij,” antwoordde Pennink, „maar gij zult wel weten, dat het hier een eerepost is.”

De onderwijzer, die na dertig jaar lang in donkere lokalen les te hebben gegeven, blind was geworden, kwam natuurlijk niet in aanmerking en zoo bleven alleen sir Pennink zelf en professor Aufrecht over.

„Ik stel voor,” sprak sir Lionel, „om de kas over te dragen aan professor Aufrecht.”

Deze maakte echter een afwerende handbeweging en sprak:

„Heeren, ik ben immers slechts tijdelijk bij u. Ik zou dus alleen voor den duur van mijn verblijf hier de functie kunnen aanvaarden.”

„Dat vinden wij uitstekend,” sprak de voorzitter, „Het spreekt vanzelf, dat gij het slechts voor zoo lang duur aanneemt.”

Zoo werden Raffles op plechtige wijze de aanwezige gelden voorgeteld. Het kapitaal bedroeg met het vermogen van de Royal Club en de betalingen van de bezoekers der universiteit twee en een half miljoen pond sterling.

Raffles kreeg de sleutels van de brandkast en werd

gemachtigd, het geld naar een bank te laten brengen en de cheques, die de pas benoemde kassier van de universiteit voor betalingen noodig zou hebben, in te vullen.

Inspecteur Baxter bood zich aan om met verschillende van zijn detectives den professor ter zijde te staan, als het geld naar een bank gebracht moest worden.

Dankbaar nam deze dat aanbod aan en sprak:

„Gij zult dus zoo vriendelijk zijn, inspecteur, mij morgenmiddag met uw detectives de behulpzame hand te bieden om het geld weg te brengen.”

Daarop werd het werkprogramma onderling vastgesteld.

Den volgenden dag wilde sir Lionel Pennink den cursus openen met een voordracht over zedelijkheid en de slechte opvoeding van onze jeugd.

Baxter kon nog geen beslissing nemen omtrent een onderwerp, maar hij zei, dat hij hierover reeds den volgenden dag een bericht zou zenden.

De advocaat had als onderwerp „verduistering van gelden en het voorkomen daarvan” gekozen, terwijl de predikant zou spreken over „De ongehuwde staat en de ontzettende gevolgen daarvan voor het volk.”

Alleen professor Aufrecht behoefde zijn onderwerp niet te noemen, want allen wisten, dat hij over schedelleer zou spreken.

Secretaris Marholm had een heerlijken tijd, toen Baxter zich met de universiteit bezig hield.

Toen de inspecteur van de conferentie terugkwam in zijn bureau op Scotland Yard, vond hij de Vloo lang uitgestrekt op de leeren sofa, die in het bureau stond en een luid snurken weerklonk door het vertrek.

Met een vloek en een paar stooten in de ribben wekte Baxter de slapende Vloo en riep:

„Voor den duivel! Als gij wilt slapen, ga dan naar huis, waar je bed staat!”

Marholm, onmiddellijk in een goed humeur, ging met een vroolijk lachje naar de kleerkast, nam hoed en overjas en maakte zich gereed om het bureau te verlaten.

„Waar gaat gij heen?” stoof Baxter op.

„Wel, inspecteur, naar huis om daar te slapen. Daar ik gewend ben, de bevelen van mijn chef op te volgen, ga ik.”

„Uw brutaliteit overtreft alles!” schreeuwde de inspecteur. „Ga zitten om eindelijk te werken, luiaard! Ik durf wedden, dat gij den heelen dag niets hebt gedaan.”

„Wed liever niet!” antwoordde de Vloo, hing zijn

overjas weer aan den spijker en ging aan zijn schrijftafel zitten.

Hij deed, alsof hij werkte.

Inderdaad echter wachtte hij erop, dat Baxter opnieuw iets tegen hem zou zeggen.

De inspecteur zocht woedend zijn brieven en papieren door, vloekte nog een paar keer zachtjes en deed, alsof hij eerst langzamerhand weer kalm kon worden.

Eindelijk sprak hij:

„Waarom rook je niet, Marholm, heb je geen tabak?”

„Aha”, dacht de Vloo, „nu draait hij bij. Die vraag klinkt, alsof hij weer iets van mij verlangt.”

„Neen”, sprak hij, „mijn tabakspijpje was uitgegaan en daardoor ben ik in slaap gevallen.”

Baxter drukte op het knopje van een electriche bel en een agent trad binnen.

Hij gaf den beambte een shillingstuk en beval hem:

„Ga naar den overkant en haal een pak oude virgina.”

De politie-agent ging het bevel opvolgen.

„Zoo!” mompelde de Vloo, „nu heeft die kerel ook eens wat te doen.”

„Eigenlijk verdient gij het niet, dat ik u op tabak tracteer”, sprak Baxter nu.

„Waarom niet?” vroeg Marholm onnoozel.

„Wel, omdat gij op mijn sofa gaat liggen slapen. Dat zijn toch geen manieren!”

De Vloo haalde de schouders op en bromde:

„Dat is verschil van meening, inspecteur.”

„Hebt gij het werk af, dat ik u vanmorgen te doen gaf?”

„Allang in orde!” antwoordde Marholm.

„Verder niets bijzonders geweest?”

„Als gij Raffles niet hebt ontmoet, hier is hij niet geweest.”

Deze naam werkte weer op Baxter als een koude douche.

„Ik vraag u”, schreeuwde hij met een gelaat, dat donkerrood was van woede, „of hier iets bijzonders is gebeurd. Geef mij niet zulk een bespottelijk antwoord.”

„Gij hoort het immers”, antwoordde de Vloo doodbedaard, „niets nieuws van Raffles.”

Baxter bedwong een nieuwen aanval van woede en vervolgde:

„Zijn er interessante nieuwe gevangenen?”

„Ja”, knikte de Vloo, „er is vandaag voor den eersten keer, zoolang Scotland Yard bestaat, iemand op-

gebracht, die niet dronken was en ook niet vol ongedierte zat. Ik heb deze gebeurtenis reeds als een bijzonder gewichtig feit in ons journaal geboekt."

„Zeg eens", stooft de inspecteur nu weer op, „wat valt u in! Hoe durft gij zoo iets in ons journaal schrijven?"

„Waarom niet?"

„Een wonderlijke vraag. Daarin komen alleen de arrestaties van groote dieven, inbrekers, moordenaars en dergelijke gevaarlijke misdadigers."

„Ach", sprak Marholm, „waren er vroeger werkelijk zulke menschen? Dat moet al lang geleden zijn! Zij schijnen in den laatsten tijd niet meer te bestaan."

Daarom heb ik dit bijzondere feit betreffende den gevangene zonder ongedierte opgeschreven, dat is toch in elk geval een interessant iets."

Misschien wilt gij dien man op de universiteit voorstellen aan de leerlingen."

De politie-agent kwam nu binnen met het pakje tabak en overhandigde het den inspecteur, waarna hij verdween.

Nu vertrok Baxter zijn gelaat tot een beminnelijk glimlachje, ging naar zijn secretaris en legde het pak oude virgina voor hem op de schrijftafel.

„Zoo, Marholm", sprak hij op een toon, welke veel had van dien van Sir Pennink, „laat het je goed smaken."

Hij trachtte, sinds hij de eer had, Sir Lionel te kennen, dezen in gebaren en woorden na te bootsen.

De Vloo haalde zijn houten pijpje uit zijn zak te voorschijn, scheurde het pak tabak open en begon zijn pijp te stoppen.

Daarop nam hij een lucifer, stak die aan en daar deze op den grond viel, nam hij een tweede en sprak:

„Goddank, dat wij niet in Duitschland wonen, waar de lucifers zoo duur zijn als een brood."

„Daar praat je weer nonsens", sprak Baxter. „Ik sprak vanmorgen toevallig met Sir Pennink over de dure lucifers in Duitschland en wij waren het er over eens, dat dit een prachtige maatregel is van de Duitse regeering, omdat namelijk daardoor de brandstichting wordt tegengegaan."

De duurte der lucifers zal menigen misdadiger weerhouden —"

„Ja en de aarde is rond," lachte de vlooi, „Polen is gered, gij kunt de Duitse lucifers opnemen in uw leerplan!"

Met welbehagen blies hij dikke rookwolken voor zich uit.

Na een korte pauze sprak hij:

„Nu hebt gij ook een voordeel van mijn rooken!"

„Hoe dat zoo?"

„Wel, uw Sherlock Holmes-knobbel wordt bewierookt."

„Houdt uw flauwe grappen nu maar voor u en luister naar mij," sprak Baxter, een sigaar opstekend.

„Haha," dacht Marholm, „nu komt het!"

„Dus," begon Baxter, nadat hij zijn sigaar had aangestoken, „het handelt namelijk over —"

Er werd op de deur geklopt.

Een politie-agent trad binnen.

„Wat wilt gij?" beet Baxter hem toe.

„Ik moest u mededeelen, inspecteur, dat er zoeven een diefstal met moord in Westeinde is gepleegd. De commissie van onderzoek is reeds op weg, alleen gij ontbreekt nog!"

„Het is goed. Gij kunt gaan. Ik heb nu geen tijd."

De politie-agent keerde zich om en verdween.

„Nu, inspecteur," sprak de vlooi, „ik zou denken, dat gij uw gesprek met mij wel op een anderen keer kondt houden."

„Neen, neen!" riep Baxter uit, „eerst moet ik de zaak met u in orde brengen. De zaak is te gewichtig! Bovendien is die moord toch al gepleegd!"

„Daarin hebt gij gelijk," lachte de vlooi. „En hoe men misdadigers vangt, zal immers spoedig in uw universiteit ten bate van den Muzentempel worden gedoceerd."

„Luister eens," sprak Baxter nu, „gij moet mij helpen, Marholm, ik ben in vervelende omstandigheden. Reeds overmorgen moet ik een voordracht houden en wel over een onderwerp, dat ik nog niet machtig ben."

Dat, Marholm, moet gij mij uitwerken. Bedenk, dat er voor mij oneindig veel op het spel staat.

Mijn voordracht moet ver over de grenzen van Engeland opzien baren, want men verwacht veel van mij."

„Niemand zal in die verwachting worden teleurgesteld, inspecteur, en nu geef ik u den goeden raad, neem uw overjas en begeef u naar de heeren van de commissie, om een onderzoek in te stellen naar den moord."

Gij kunt op mij rekenen."

„Je bent een engel, Marholm! Ik wist wel, dat ik op je kon vertrouwen."

Gij zijt de beste, braafste en trouwste kerel, dien ik ooit heb leeren kennen.

Gij zult er geen nadeel van hebben. Schrijf zoo duidelijk en correct mogelijk!"

„Ik zal het met mijn grootste letters schrijven,” antwoordde de vloot.

Inspecteur Baxter begaf zich naar de kleerkast en nam er overjas en pet uit.

Toen hij den deurknop reeds in de hand had, sprak hij: „Die vervloekte kerel! Waarom heeft hij met zijn moord en diefstal niet tot morgen gewacht!” —

De vloot echter nam een nieuw boek actenpapier en schreef daarop:

„Hoe men misdadigers vangt”.

Voordracht, gehouden door den inspecteur van politie Baxter, in de Universiteit voor Criminaliteitsleer.

Kolossale rookwolken blies hij onder het werken om zich heen.

Bladzijde na bladzijde schreef hij vol, de pen vloog nog niet zoo vlug over het papier als de vloot wel wilde schrijven.

Het was een geluk, dat de inspecteur van politie hem bij het werk niet zag, hij zou geschrokken zijn van het onbedaarlijke lachen, waarin de vloot af en toe dreigde te stikken — —

Dien avond had zich in het Duitsche bierlokaal weder de kleine kring van schrijvers vereenigd en het laatst kwam de kleine dichter.

„Wel,” riepen zijn collega's, „jongen, wat zie jij er uit! Heb je een roman verkocht?”

„Nee, kinderen!” antwoordde de kleine dikkert.

„Er is mij iets eigenaardigs gepasseerd. Ik kreeg vanmorgen een brief, waarin een bankbiljet van vijftig pond was gesloten!”

„Wat?” riepen zijn collega's, „heeft de professor die gestuurd? Dien man moeten wij tot vriend houden.”

„Nee, de professor niet!” antwoordde de kleine dichter. „Maar hier, leest den brief!”

Hij haalde den brief uit zijn zak te voorschijn en overhandigde hem aan zijn vrienden.

Onder ademloos zwijgen lazen zij het volgende:

„Hooggeachte Heer!

„Het toeval deed mij gisteravond in Café Cambrinus getuige zijn van verschillende uitlatingen van u en nu ben ik zoo vrij u uit erkentelijkheid voor de goede verdediging van mijn persoon, bijgaand bankbiljet te zenden, met het verzoek u daarvan eindelijk een nieuw pak kleeren te koopen en de rest volgens eigen goedvinden te gebruiken.

Ik hoorde namelijk, hoe gij tot uw vrienden zedet, dat gij zoo weinig geld verdient, dat gij u sinds twee jaar geen nieuwe kleeren hadt kunnen koopen.

„Ik blijf, met de meeste hoogachting,

JOHN C. RAFFLES.”

Het was zóó stil om het tafeltje, dat men de ademhaling van allen kon hooren

Daarop echter begonnen zij door elkaar heen te praten en het duurde lang, voordat er eindelijk weer kalme was gekomen en de kleine dichter kon zeggen:

„Ik geloof in den geest van mijn weldoener Raffles te handelen, als ik u uitnoodig een pot van het beste Münchener bier op zijn gezondheid te ledigen en een algemeen „hoera” uit te brengen op mijn beschermengel!”

Juchend stemden zijn collega's ermee in.

Het lokaal was gevuld met gasten en allen keken nieuwsgierig naar het journalistentafeltje, toen met duidelijke stem de kleine dichter uitriep:

„Silentium! Heft de glazen op, stoot aan en drinkt! John C. Raffles leve hoog! Hoera! Hoera! Hoera!”

De schrijvers waren opgesprongen en met een luid hoera beantwoordden zij de speech op John C. Raffles.

Verbaasd schudden de andere bezoekers het hoofd. De meesten van hen hielden alles voor een grap.

Nadat de schrijvers weer hadden plaatsgenomen, sprak de kleine dichter:

„Kinderen, het is een merkwaardig geval! Ik heb niemand in onze nabijheid ontdekt, die onze gesprekken kan hebben aangehoord. Hebt gij er misschien iets van gemerkt?”

„Nee,” antwoordden de anderen.

De vriend van den dichter echter sprak:

„Wij zullen eens voor Sherlock Holmes spelen en trachten den Grooten Onbekende te ontdekken.”

Na veel over en weer praten kwamen zij ook op professor Aufrecht.

Toen een hunner de veronderstelling uitte, dat deze

heer misschien een en dezelfde persoon was als Raffles, wekte hij daarmee het luide gelach van zijn vrienden op.

Daarop kwamen zij overeen, dat waarschijnlijk Charly Brand, die naast den professor had gezeten,

en die zich niet had voorgesteld, Raffles moest zijn en dat de professor dus, zonder het te weten, schouder aan schouder met den Grooten Onbekende had gezeten.

VIJFDE HOOFDSTUK

Inspecteurslaarzen.

Het was de volgende morgen tegen negen uur, toen professor Aufrecht zich naar Sir Pennink begaf, waar hij reeds inspecteur Baxter met verscheiden detectives vond.

Te zamen met deze beambten en den inspecteur gingen zij naar de universiteit, om de trommels en portefeuilles met geld naar een bank over te brengen.

„Voorzichtig, mannen!” waarschuwde Baxter de beambten, die de geldkisten naar beneden droegen.

„Houdt uw revolvers gereed voor het geval dat Raffles ons transport mocht komen bijwonen.”

„Ja, voorzichtig, mannen!” riep de Vloo, die met professor Aufrecht de detectives volgde, „Raffles is er toe in staat om het geld met zijn oogen uit de gesloten kisten te stelen.”

Maar zonder ongeluk werden de geldkisten naar de Engelsche Bank gebracht en daar voorloopig in een stalen kast weggesloten.

„Nu ben ik gerust”, sprak Sir Pennink en ook inspecteur Baxter merkte op:

„Daar op de Bank is het geld zoo veilig als in Abrahams schoot.”

„Nu”, lachte de Vloo, „sindt Raffles in Engeland werkt, zijn er reeds de gekste dingen gebeurd. — — Zijt gij het niet met mij eens, professor?”

Hij keek Aufrecht met een eigenaardigen blik aan.

Deze knikte glimlachend en antwoordde:

„Ja, ja, gij hebt groot gelijk, voor Raffles schijnt zelfs de Bank van Engeland niet veilig te zijn!”

„Roep den duivel maar niet op!” vermaande Baxter.

Na het overbrengen van het geld begaven zij zich

weer naar de universiteit, waar om 10 uur inspecteur Baxter zijn eerste voordracht zou houden.

Tengevolge van den moord had hij geen tijd gehad om het werk van Marholm eerst nog door te lezen.

Nu was het te laat!

Reeds luidde de groote klok van het gebouw voor het begin der lezing en in dichte scharen stroomden de nieuwsgierige hoorders de groote zaal binnen, die zich geheel en al vulde.

Alles wat in Londen tot de pers behoorde of in betrekking stond met politie en justitie, was samengekomen en de deuren der aula moesten reeds voor den tijd worden gesloten.

Op de voorste rijen namen de leden van het Comité plaats, even voordat Baxter den kathedr beklom.

Onder algemeene spanning begon de inspecteur:

„Gentlemen! Ik heb het genoegen, heden mijn eerste voordracht te houden en daarmede de rij mijner lezingen te openen over het hoogst belangrijke onderwerp: *Middelen en wegen om misdadigers te vangen.*”

Men moet zich allereerst voor oogen houden, dat er niets moeilijkers bestaat dan een misdadiger gevangen te nemen.

Deze menschen, deze vijanden van alle burgerlijke wetten, oefenen het beroep van detective uit op een wijze, waarover men verbaasd moet staan.

Omdat zij zich op de hoogte stellen van de bijzondere eigenschappen van ieder beambte, doordat zij onze maatregelen en onze geheimen uitvorschen, gelukt het hun, zich steeds buiten ons bereik te houden.

Ziet gij, mijne heeren, ik wil allereerst, om ver-

betering in dezen toestand te brengen, de misstanden te kritiseeren, waaronder de detectives te lijden hebben." — — —

De eerste bladzijde van zijn manuscript was ten einde en Baxter, die slecht voorlas, sloeg het blad om.

„Het was mij, den korten tijd in aanmerking genomen, onmogelijk om de voordracht uit het hoofd te houden”, vervolgde hij. „Gij moet mij dus toestaan, dat ik ze voorlees.

Ziet gij, de eerste vraag, die beantwoord moet worden, is deze:

Waarom herkent men den misdadiger van den detective?

De politie-agent is door zijn uniform van verre te kennen, evenals een standbeeld.

Over deze standbeelden, de politie-agenten, valt dus niets te zeggen — — — maar wij detectives!

Ziet gij, mijne heeren! Daar is in de eerste plaats onze kleeding. De Staat, die ons, in plaats van een uniform, kleedgeld geeft, levert ons uit zuinigheids-oogpunt de in tuchthuizen vervaardigde laarzen.

Deze laarzen, mijne heeren, zijn in de eerste plaats opvallende teekenen, waaraan de misdadiger ons kent.

Jawel! mijne heeren, bekijk eens mijn laarzen en uw eigen!”

„Laat zien!” riep Sir Pepton.

Baxter, die niet wist, hoe hij dezen uitroep zou beantwoorden, wendde zich met een om hulp smeekenden blik tot Sir Lionel.

„Laat ze maar zien!” raadde deze en Baxter trok achter het spreekgestoelte zijn laarzen uit.

Het waren vetleeren laarzen, van breed model en met spijkers beslagen, welke de inspecteur den belangstellenden toereikte.

Onder luid gelach ging het paar van hand tot hand en Baxter moest, op zijn kousen staande, doorspreken.

„Gij ziet, dat deze laarzen geen knoopjes, geen veters, geen elastiek, zelfs geen kap bezitten.

In deze laarzen, waarin ieder beambte reeds na ze vier-en-twintig uur gedragen te hebben, de grootste eksterooogen krijgt, kan hij zich slechts met moeite bewegen en den misdadiger niet achtervolgen.

Het grootste gevaar leveren dus onze politie-laarzen op.

Een tweede voorwerp, waaraan ons de misdadiger herkent, is ons regenscherm, dat wij volgens voorschrift bij goed of slecht weer steeds mee moeten nemen.

Verder echter, mijne heeren, lijdt het grootste ge-

deelte van ons, tengevolge van ons zittend leven, aan opvallenden lichaamsomvang en valt in straten en op pleinen op, doordat hij niet goed weet, waarheen hij zal gaan en wat hij zal doen.

Ja zeker, mijne heeren, dit laatste is het voornaamste kenteeken, waaraan elke detective te herkennen is.

Men krijgt den indruk, wanneer men hem ziet: die man behoort niet daar, waar hij zich op het oogenblik bevindt.

Hij beweegt zich lusteloos en mismooedig van het eene huis naar het andere, hij blijft als een boemelaar voor alle vensters staan, hij bestudeert elke aanplak-zuil en ieder reclamebiljet, hij staat urenlang op een hoek en leest de krant viermaal.

De eenige afleiding, welke hij heeft, is dat hij een praatje maakt met een collega in uniform, dien hij kent.

Gij ziet dus, mijne heeren, dat het beroep van detective een moeilijk beroep is.

Eerst dan, als men den detective iets te doen zal geven, zullen die toestanden beter worden.

Het beste zou zijn, mijne heeren, wanneer wij in plaats van detectives meer politiehonden aanstelden en later zelfs een bijzonder intelligenten hond tot inspecteur van politie benoemden. Andere honden tot commissarissen en de rest om misdadigers te vangen.

Ja, mijne heeren, wel blijven ook de politiehonden op de hoeken der straten staan en hebben zij, evenals de menschelijke detectives, een voorliefde voor collega's.

Maar na een kort oponthoud begeven zij zich weer aan hun werk.

Met deze aanwijzingen wil ik mijn eerste voordracht heden eindigen.”

Een luid „Bravo!” beloofde hem voor zijn rede.

De heeren van de pers schreeuwden door elkaar van plezier.

Baxter echter stond, zich het zweet van het voorhoofd vegend, stil op den kathedr en begreep niet, waarom men zoo luide zijn bijval te kennen gaf.

Integendeel! Hij had de vloog gedurende zijn voordracht wel willen wurgen!

Elk oogenblik vreesde hij, dat de vergadering hem zou uitfluiten.

Het tegendeel was echter tot zijn verbazing geschied!

Na inspecteur Baxter begon — na een pauze van een half uur — Sir Lionel Pennink zijn voordracht over het onderwerp: „Hoe kan men het auteursberoep verbete-

ren, daardoor de zedelijkheid tot een hooger peil brengen en de misdaden doen verminderen?"

Hij had zijn rede nog niet half geëindigd, toen er, onder aanvoering van Sir Pepson, luid werd gefloten en zich een krachtig protest verhief tegen zijn verder spreken.

Vooraf toen hij beweerde, dat iedere schrijver eerst gediend moest hebben, om recht te hebben de pen te mogen voeren, werden zijn woorden onverstaanbaar gemaakt.

De voordracht eindigde in een ongehoord lawaai, toen Pennink alle schrijvers, die op het oogenblik voor de pers en de uitgevers werkten, „bevorderaars van misdaad en onzedelijkheid" noemde.

Plotseling vlogen te midden van het rumoer de laarzen van Baxter naar Sir Penninks hoofd.

De ongelukkige eigenaar, die nog steeds op kousen op zijn stoel zat, fluisterde tot professor Aufrecht:

„De voordracht heeft toch iets goeds, ik krijg tenminste mijn laarzen weer terug!"

Daarop moesten de bedienden de zaal ontruimen, en Sir Pennink zonk geheel ontdaan in de armen van Baxter met de woorden:

„Gij ziet, hoe zwaar de strijd is. Slechts helden, zoo als ik, kunnen met doodsverachting zulk een storm het hoofd bieden.

Maar, mijne heeren, dat komt alleen omdat ik in dienst ben geweest!"

ZESDE HOOFDSTUK.

De Sherlock Holmes-knobbel.

„Hebt ge het bericht over de politie-laarzen en de Londen-detectives in het ochtendblad gelezen?" vroeg een hooggeplaatst ambtenaar van justitie den volgenden morgen aan den Lord-mayor van Londen.

Met een schaterlach werd deze vraag bevestigd.

De heeren beklommen juist de trap naar de aula.

Sir Pennink ontving hen bij de vleugel deur der aula met tallooze buigingen. Hij kon niet verklaren waarom de heeren zoo bijzonder vroolijk gestemd waren.

In de zaal was een enorme detective- en politiemacht aanwezig, die zoodanig door Baxter was verdeeld, dat iedere toehoorder tusschen twee detectives zat.

Tooneelen als den vorigen dag, toen politie-laarzen door de lucht vlogen, moesten in elk geval vermeden worden.

Toch was het Sir Pepson en zijn vrienden gelukt zich toegang te verschaffen tot de lezing.

Ook de schrijvers uit het Cambrinus-Restaurant waren aanwezig.

Spoedig daarna betrad professor Aufrecht den kathedraal. Voordat hij zijn voordracht begon, klonk reeds

het bij de studenten gebruikelijke voetgetrappel van zijn vrienden.

Toen het rustig was geworden, begon hij:

„Gentlemen! Ik heb de eer u vandaag op een gebied rond te leiden, dat den meesten van u onbekend zal zijn, hoewel ieder mensch een bekende uitwas heeft op de plaats, die het dichtst bij den hemel is, ik bedoel op den schedel.

Deze, mijne heeren, omsluit het kostbaarste wat wij bezitten, onze hersenen, die wijsheid, adel, domheid of stompzinnigheid van zijn drager doen uitgaan.

Het is merkwaardig, mijne heeren, hoe juist dit laatste zich zoo opvallend in de schedelvorming vertoont aan hen, die de leer van den schedelbouw kennen.

Het ligt niet in mijn voornemen lang bij de theoretische beschouwingen stil te staan, doch ik zal mijn voordracht door voorbeelden uit de practijk toelichten.

Gaarne had ik, mijne heeren, dat een paar personen uit uw midden voor den kathedraal kwamen, opdat ik met de schedels van hen aan de geachte aanwezigen

de waarheid mijner schedelleer zou kunnen demonstreeren."

Sir Lionel Pennink gaf Baxter een duw in zijn ribben en zei:

„Laten wij het doen; ge weet, wat de professor van uw schedel heeft gezegd; hij zal ons bij de hooge ambtenaren der justitie in een goed blaadje brengen en ons zeer van dienst zijn."

De inspecteur van politie en Sir Lionel stonden op en liepen statig naar den kathedr.

Met een algemeen bravo werden de beide proefkonijntjes voor hun bereidwilligheid beloond.

„Komt u maar eerst, Sir Pennink, en neemt u plaats midden voor den kathedr," zei de professor, zijn linkerhand op den schedel van Sir Lionel leggend.

Daarna nam hij een stuk krijt in zijn rechterhand en begon op het achter den kathedr staande bord den omtrek van den schedel te teekenen.

„Deze schedel is een zeer abnormale," begon de professor, „hij bezit verscheidene uitwassen boven de slapen, zooals ik ze u op het bord teekende."

Deze uitwassen zijn een teken van slecht ontwikkeld zedelijkheidsgevoel.

Dan loopt tusschen deze uitwassen nog een kloof, die erop wijst, dat de drager van den schedel in sterke mate neigingen bezit tot liegen."

Sir Pennink begon te koken van woede.

Terwijl de professor de kloof teekende, sprak hij zacht:

„Dat klopt toch niet. Hoe kunt ge dat beweren!"

„Wat bedoelt ge?" vroeg Aufrecht, „meent ge, dat het niet uitkomt?"

„Ja zeker, het klopt!" klonk het uit het auditorium.

„Bovendien," ging de professor voort, „laten de aanwezigen zich ervan overtuigen, dat de kloven in den schedel er inderdaad zijn."

Eenige journalisten namen de gelegenheid te baat om den schedel te betasten van Sir Pennink, die de heele vergadering wel naar de hel zou willen wenschen.

Toen Pepson de kloven betastte, riep Pennink uit:

„Druk mijn hersenen niet in!"

„Dat hindert niets," was het antwoord.

„Ik heb er genoeg van," zuchtte Pennink en wilde zich van den kathedr verwijderen.

„Blijf!" beval de professor, „wij zijn nog niet klaar. Deze helmvormige verhooging hier op den voor-schedel en het ontbreken van den achterschedel duiden op een sterken militairen geest. De bezitter van dezen

schedel zou zeer geschikt zijn geweest voor onder-officier."

„Sta mij toe," zei Pennink, met moeite ademhalend, „ik heb hoofdpijn, breek uw voordracht over mijn schedel alstublieft af!"

„Met genoegen," antwoordde de professor en ging door: „Ik kan helaas den schedel van dezen heer niet verder onderzoeken en verzoek nu den anderen heer plaats te nemen."

Baxter ging zitten en verbeidde het oogenblik, waarop zijn kostbare Sherlock Holmes-knobbel aan het publiek zou worden gedemonstreerd.

„Deze schedel," begon de professor, „is de algemeene middelmatige, zooals hij bij duizenden voorkomt onder de volksklasse. De afplatting aan de voorzijde wijst op weinig verstand, terwijl de uitwas aan het achterhoofd sterk ontwikkelde zinnelijkheid verraadt.

Slechts één eigenaardigheid heeft de schedel, en dat is een knobel op het midden ervan.

Ik heb dezen, die later een algeheele verstomping van het betreffend individu ten gevolge heeft, den Sherlock-Holmes-knobbel genoemd."

De professor hield even op.

Baxter, die niet nauwkeurig had geluisterd, knikte met een trotsch lachje bij deze aanduiding.

Daarna vervolgde de professor:

„Ik noem dezen knobbel den Sherlock Holmes-knobbel op dezen grond, omdat alleen Sherlock Holmes zijn misdadige inwerking op de hersenen vermocht te ontdekken."

De menigte barstte uit in een daverend gelach, zoodat Sir Lionel Pennink slechts door luid bellen de rust kon herstellen. (Zie titelblad.)

Ook Baxter had opeens hoofdpijn en trok zich naar zijn plaats terug.

Nu pikte de professor de vloer eruit, en toonde op diens schedel aan, dat de bezitter ervan buitengewoon begaafd was, een goed zedelijkheidsbegrip bezat en over veel humor beschikte. Bovendien bezat hij voortreffelijke eigenschappen, zooals vlijt, stiptheid en ordelievendheid.

Na het einde der rede sprak de professor eenige slotwoorden, en luide bijval beloonde hem voor zijn interessante demonstraties.

Brieschend van woede bleef Sir Pennink met Baxter en de Vloer achter om den professor de waarheid te zeggen.

„Hoe komt gij er toe!" schreeuwde hij den profes-

sor toe. „Hoe kunt gij mij zoodanig in het publiek beledigen?”

De professor keek hem met ijskoude blik aan en antwoordde:

„Gij schijnt u te vergissen, Sir Pennink, zorg dat gij een anderen schedel krijgt, dan zal men niet in verzoeking komen, iets ongepasts er over te zeggen.”

„Ik ben voor altijd geblameerd!” zuchtte Pennink.

Ook Baxter greep wanhopig naar zijn Sherlock Holmes-knobbel en kermde:

„Had ik dezen knobbel maar niet!”

Daarop informeerde hij bij den professor, uit angst voor naderende stompzinnigheid, naar geneesmiddelen. Hij vroeg, of zijn toestand werkelijk slechter kon worden.

„Dat houd ik voor onmogelijk! Wat zou er dan nog slechter kunnen worden? Dat zou ik heusch niet weten!”

„Goddank!” zuchtte Baxter, „dan ben ik ten minste gerust.”

„Ik verbied u”, schreeuwde Sir Lionel Pennink tot den professor, „om hier nog een enkele lezing in onze universiteit te houden. Dit is mijn stichting, ik heb hier te bevelen!

Voor uw beledigingen en onverantwoordelijk optreden zal ik uw honorarium inhouden!”

„Ik ben gewend”, sprak de professor, „mijzelf steeds te betalen en, terwijl ik u het beste wensch met uw muzentempel en uw universiteit, geef ik u de sleutels van de brandkluis op de Bank van Engeland weer terug.”

Hij legde de sleutels op een tafel en verliet het universiteitsgebouw.

Baxter was in zijn bureau gekomen en had juist met de Vloo gesproken over een nieuw onderwerp voor zijn volgende lezing, toen de telephoon op zijn schrijftafel belde

„Wie daar?” vroeg hij.

„Hier John C. Raffles.”

„Vervloekt!” riep Baxter, „wat wilt gij?”

„Ik wilde u alleen mededeelen, dat ik het geld van Sir Lionel Pennink van de Engelsche Bank heb weggehaald!”

Met knikkende knieën stamelde Baxter:

„Maak alles mobiel! Raffles heeft ons geld uit de Bank van Engeland gestolen!”

Een half uur later stormden de detectives met Baxter en Sir Pennink aan het hoofd het gebouw van de Bank binnen en openden hun brandkluis.

Toen zij de geldkisten openden, vonden zij in ieder een baksteen en een visitekaartje, voorzien van de lakonieke opmerking:

„Wie voor brood steenen biedt dien mogen goudstukken in steenen veranderen.

JOHN C. RAFFLES.”

Op dienzelfden tijd snelde de dichter naar zijn vrienden en riep ze samen voor een bespreking.

Toen allen bijeen waren, haalde hij een brief te voorschijn en een cheque.

Daarop sprak hij op fluisterenden toon, alsof hij bang was dat iemand hem kon beluisteren:

„Vrienden, hoort, welk wonder er is geschied. Dezen brief kreeg ik twee uur geleden door middel van een ijlbode. Hij luidt:

Wanneer gij en uw vrienden u op uw eerewoord er toe verplicht, dat gij dezen brief en zijn inhoud niet openbaar zult maken, dan neem ik de vrijheid, u een geschenk van 2½ miljoen pond sterling door middel van bijgaande cheque te doen toekomen.

Dit geld kunt gij gebruiken als oprichtingskapitaal voor een Rust- en Herstelingsoord van arme, zieke schrijvers, en als begin eener ondersteuningskas voor collega's, die zich in geldnood bevinden.

Ik heb dit geld gekregen van een mij bevriend miljonair en hoop, dat het in uw handen veel nut zal stichten.

Ik kan helaas de zaak niet persoonlijk met u in orde brengen, daar ik naar aanleiding van een telegram, naar huis terugkeer.

Terwijl ik u mijn beste wenschen doe toekomen, blijf ik nogmaals met verzoek om stilzwijgendheid,

Uw professor AUFRECHT.”

De courantenjongens schreeuwden het nieuwste sensatiebericht uit over den diefstal op de Bank van Engeland.

De beambten der Bank en iedereen brak zich het hoofd met de vraag, hoe het Raffles mogelijk kon zijn

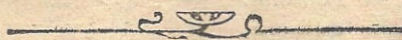
geweest, in de stevig gepantserde brandkluizen der Bank binnen te dringen.

De schrijvers echter keken elkaar veelbeteekenend aan, hieven hun glazen met Munchener bier op en de kleine dichter sprak zacht:

„Kinderen, laten wij onzen weldoener, professor Aufrecht, danken!”

En nog zachter voegde hij eraan toe:

„John C. Raffles!”

De guillotine.

Het was diep in den nacht.

De cabaretzanger zat op het kleine tooneel, vanwaar hij 's avonds zijn liederen had gezongen en keek, zijn sigaret in den mond, naar zijn nieuwe requisiet

Het was een slecht geverfde nogal hoog gebouwde guillotine.

Het driehoekig mes met zijn schuine snijvlak hing heel bovenaan, vastgehouden door een pen.

Boven de tafelvormige plank met de holte, waar volgens voorschrift het hoofd van den veroordeelde wordt geplaatst, was de tweede plank met zijn ronde uitsnijding als het ware uitnoodigend omhoog geslagen — bedien u maar, alstublieft!

De zanger lachte en neuriede een paar maten van de Valse sanglante, die hij al gereed had liggen voor de eerste opvoering dezer sensatie.

Een dans om het bloedgerecht.

Halfnaakte meisjes en een man in beulsdraacht met bovendien woorden en melodiën, die alle duivels van het geachte publiek moesten doen ontwaken.

Een successtuk!

De negenhonderd francs, die het roode ding bij de verkoop had gekost, waren geen weggeworpen geld.

Bijna waren het er maar zeventienhonderd geweest.....

Die krankzinnige kerel, die postzegelhandelaar, had

den prijs zoō opgedreven. Belachelijk! Wat moet een postzegelhandelaar met een guillotine beginnen? De postzegelhandel is een kalme, verstandeischende zaak, doch zonder poëzie.

De guillotine echter is kunst, een duivelsche, perverse, krankzinnige kunst, zooals zij voor den tegenwoordigen tijd past.

Alleen moet de juiste man komen, die het apparaat levend maakt.

Levend, niet zooals destijds Anno Sturm, toen de hoofden werden kaal geschoren, doch in hoogerem zin levend, als een wezen van de kunst, als sociaal symbool.

De zanger stond op, krom op een stoel en stak een lamp aan.

Hij was geheel alleen achtergebleven in de kleine zaal, nadat hij toezicht had gehouden bij het opstellen der guillotine.

„Morgenavond treden we samen op, oudje,” mompelde hij. „Debuut van mevrouw Guillotine. Pas eens op, hoe de bloedwals zal inslaan.”

Hij was nog bezig met de voorbereiding van een paar andere trucs. Men zou het lied van La Roquette kunnen zingen, het hoofd naar het publiek gekeerd

door een donkeren bril, van waaruit zoo'n arme duivel voor de laatste maal het leven aanschouwt.

Het leven?

Veeleer den zak met houtspanen, waarin het leven straks zal eindigen. Cracher dans le sac noemde dat de humor der revolutie.

„Vervloekte kerels, die patriotten van 1793. Die zouden gelachen hebben om het humane streven, dat heden ten dage, een eeuw later, deze nuttige machines wil doen afschaffen.

Dat was niets gedaan! Castillard heeft gelijk, de doodstraf is voor het leven noodzakelijk. Haha! Een gezichtspunt! Dat moet nog in het laatste vers! Leve Castillard!”

Met zachte vingers streelde de kunstenaar zijn eenzame gezellin. Wat was dat allemaal eenvoudig, wat een duidelijk mechanisme!

Hier op deze plank werd het lichaam vastgesnoerd — men kon deze voor de voorstelling een beetje stutten, opdat het liggen niet zoo moeilijk viel! — Daarna het hoofd in het onderste halfronde, klap! valt het bovenste naar beneden en omsluit den hals... en dan... ssst! Plof! Komt de blanke driehoek van boven en — doormidden gesneden! Uit!

De kunstenaar weigert voor het voetlicht te treden.

Of boven alles wel veilig is? De zanger rukt een beetje aan de roode stangen; het mes beweegt zich niet; waarschijnlijk vastgeroest sedert menschenheugenis.

Doch het scharnier beneden gaat des te gemakkelijker. Pas gesmeerd vóór den verkoop. Op en neer, op en neer, de planken gaan tegen en van elkaar als vanzelf.

„De opening zal toch niet te klein zijn? Dat zou een gekke geschiedenis worden, als ik morgen mijn hoofdnummers niet zou kunnen geven, omdat ik een te dikke hals heb. Dat zullen we dadelijk maar even probeeren, opdat het gat zoo noodig nog vergroot kan worden!”

En haastig, als ieder kunstenaar, knielde de zanger neer voor de oude guillotine, legde het hoofd met de kunstenaarslokken op de onderste plank en liet voorzichtig de bovenste neer.

Hij hield ze vast, want hij was niet van plan zijn boord vuil te maken.

Doch opeens sloeg 'buiten een deur dicht, de zanger schrok, en met een zachten stoot viel de plank op den hals en sloot de opening.

Snel stak hij zijn hand uit om de val omhoog te slaan. Verduiveld! Dat ging niet!

Er was misschien een pennetje tusschen gekomen of wel het hout was door den invloed van het weer uitgezet; in elk geval, de beide planken sloten in elkaar en de zanger zat in de guillotine gevangen.

Eerst werd hij door schrik bevangen. Daarna moest hij lachen en sprak zichzelf moed in.

„Wees toch niet kinderachtig, jongen! Je hebt immers pas zelf geprobeerd, of alles veilig was. De bijl boven zit vast en komt niet naar beneden!”

Meneer Deibler is er niet om verder te helpen. Met kalmte en overleg zullen we wel weer uit de val komen. Het goede humeur maar niet verloren!”

En terwijl hij met scheele oogen naar rechts en links keek betastte hij voorzichtig met zijn vingers de spleten van de plank om de opening te zoeken waar misschien een pen zat, ondertusschen trachtte hij de opeengesloten helften vaneen te drukken.

Tevergeefs! Niets bewoog zich. Het bloed steeg hen naar het hoofd, hij begon allerlei waanzinnigs te phar taseeren.

Als het mes daar boven nu ook eens dol werd!

Hier beneden is het beweegbare plotseling onbeweegbaar geworden, zou daar boven niet precies het omgekeerde kunnen gebeuren?

Door den angst had hij aan de roode stangen geschud.

Als de roest eens los liet?

Wanneer het mes, het vervloekte schuine mes eens plotseling begon te glijden —!

Opeens klonk een lang aanhoudend gekerm...

„Help! Help!”

Geen antwoord.

Wie zou hier ook iets hooren, hier achter op het plein, waar 's nachts niemand is? Alles in huis was gesloten; de concierge slaapt al lang.

Opnieuw klinkt het:

„Helpt! Help!”

Onheilspellende stilte. In de kleine zaal sluipt heel achteraan een muis gauw in zijn gaatje. Anders beweegt zich niets. Nog eenmaal... halt! wat was dat?

Kwam daar niet een zacht geknars van boven, alsof metaal langs hout gaat? O, hemel. Vooral niet bewegen!

Wanneer hij het hoofd maar kon keeren om even naar boven te zien.

Het is ontzettend om hier zoo blind, zoo weerloos te liggen en maar steeds naar beneden te staren, naar beneden, waar het zwarte geheim je aangaapt.

Cracher dans le sac.

O, die schurken, die moordenaars!

Opnieuw schreeuwde de man om hulp, en opnieuw hield hij sidderend op. Hij zag nu voor zijn opgezwollen oogen woeste beelden. Geverfde kerels zaten op de biezen stoelen daar beneden, slurpten kersen in cognac en knikten hem grijnslachend toe.

Aan de muren schoten roode strepen omhoog, als vlammen of bloed.

En de stomme piano terzijde van het tooneel werd levendig, speelde de melodie van de Valse sanglante en stampte daarbij met zijn dikke beenen de maat.

De arme duivel, dien de guillotine gevangen hield, verloor zijn bewustzijn.

Hij hing over de plank als een doode.

Zoo vond hem 's morgens de concierge, toen deze de zaal binnentrad, om te zien, welk slordig mensch het gas niet kon hebben uitgedraaid.

De cabaretzanger was half gestikt, toen hij bevrijd werd.

Er was werkelijk een pennetje dichtgekapt, links boven, een heel eenvoudige manipulatie als men het maar wist.

Koortsachtig bibberend, met schuwen blik keek de

gelukkige bezitter van de historische valbijl omhoog.

Daar had zich niets bewogen. Alle angst was onnoodig geweest.

Doch dien nacht —!

Evenwel de zanger was een Franschman en de nacht was dus den volgenden avond alweer vergeten.

De halfnaakte meisjes dansten om de guillotine van Feurs, en het lied van La Roquette werd op het bloedtooneel gezongen en had een enorm succes.

Doch twee veranderingen waren, onzichtbaar voor het publiek, aangebracht.

Het mes tusschen de roode stangen was zoodanig met ijzerdraad bevestigd dat men niet meer bezorgd behoefde te wezen.

En de zanger was van aanhanger der doodstraf veranderd in beslist tegenstander.

Zijn lied was in dien geest gewijzigd. Er kwam zelfs een vers in voor waarin „Castillard” rijmde op „barbaar”.

De rijm was vreeselijk, doch de bedoeling was gemeend.

De volgende aflevering (No 55) bevat:

„Het onschatbare kleinood”.

Belooning: 1000 pond sterling.

Wie
kent
hem?

Dat vraagt men in
Scotland Yard!

Wie
heeft hem
gezien?

Dat vraagt heel Londen!

Lord Lister genaamd John C. Raffles, de geniaalste aller dieven

brengt alle gemoederen in beweging, is de schrik van woekeraars en geldschieters; ontroofd hun door zijn listen hunne bezittingen, waarmee hij belaaide onschuld beschermt en behoeftigen ondersteunt.

Man van eer in alle opzichten

spannt hij wet en gerecht menigen strik en heeft steeds de voorvechters van edele levensbeschouwing op zijn hand, nl. allen, die ervan overtuigd zijn, dat

Ongestraft veel misstanden, door de wet beschermd, blijven voortwoekeren.

Men leze, hoe alles in het werk wordt gesteld, **Lord Lister**, genaamd **John C. Raffles**, den geniaalsten aller dieven, te vatten!

WARRANT OF ARREST.

Be it known unto all men by these presents that we hereby charge and warrant the apprehension of the man described as under:

DESCRIPTION:

Name: Lord Edward Lister, alias John C. Sinclair.
Age: 32 to 35 years.
Height: 5 feet nine inches.
Weight: 176 pounds.
Figure: Tall.
Complexion: Dark.
Hair: Black.
Beard: A slight moustache.
Eyes: Black.
Language: English, French, German, [Russian, etc.]

Special notes: The man poses as a gentleman of great distinction. Adopts a new role every other day. Wears an eyeglass. Always accompanied by a young man — name unknown.

Charged with robbery.

A reward of 1000 pounds sterling will be paid for the arrest of this man.

Headquarters — Scotland Yard,
London, 1st October 1908.

Police Inspector,
Horny.

Vertaling:

Bevel tot aanhouding.

Wij verzoeken de aanhouding van den man, wiens beschrijving hier volgt:

Beschrijving:

Naam: Lord Edward Lister, genaamd John C. Raffles.
Leeftijd: 32—35 jaar.
Lengte: ongeveer 1,76 meter.
Gewicht: 80 kilo.
Gestalte: slank.
Gelaatskleur: donker.
Haar: zwart.
Baardgroei: kleine snor.
Oogen: zwart.
Spreekt Engelsch, Fransch, Duitsch, Russisch enz. enz.

Bijzondere kenteekenen: Het optreden van den man kenmerkt zich door bijzonder goede manieren. Telkens een ander uiterlijk. Draagt een monocle. Is in gezelschap van een jongeman, wiens naam onbekend.

Moet worden aangehouden als dief. Voor zijn aanhouding betalen wij een prijs van 1000 pond sterling.

Het Hoofdbureau van Politie Scotland-Yard.

Londen, 1. Oktober 1908.

Inspecteur van Politie
(get.) Horny.

Roman-Boekhandel voorheen **A. Eichler**
Singel 236 — Amsterdam.